

פרשת

נשא

תשס"ד

שבת גאולה

363

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר לְאַחַר סְפִירַת הָעֵמֶר בְּלֵיל רֵאשׁ חֹדֶשׁ א' סִיּוֹן אֹד לְיוֹם שְׁשִׁי פְּרֻשֶׁת בַּמִּדְבָּר

עָשׂוּ עֵגֶל [וְאַלֹּו] הַנְּשִׁים לֹא עָשׂוּ עֵגֶל, הָיוּ נֹגֵד הָעֵגֶל. אֲבָל הַגְּבָרִים הָיוּ בְּעֵד הָעֵגֶל, כְּתוּב "וַיִּתְּפְּרוּ" (שְׁמוֹת ל"ב ג') פָּרְקוּ לָהֶם אֶת הָאֲזָנִים, חָתְכוּ לָהֶם אֶת הָאֲזָנִים, תִּלְשׁוּ אֶת הַנְּזֻמִּים עִם הָאֲזָנִים, אֶת הָעֵגְלִים עִם הָאֲזָנִים.

לְכֵן אִשָּׁה אָסוּר לָהּ לְכַבֵּס בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ, עֲכָשׁוּ זֶה רֵאשׁ חֹדֶשׁ יוֹם שְׁשִׁי. אִשָּׁה הֵיחָד צְרִיכָה לְכַבֵּס הַיּוֹם בְּלֵילָהּ, אוֹ עוֹד הַלַּיְלָה זֶה עוֹד מִתָּר. מִחֵר כְּבָר אָסוּר לְכַבֵּס. רַק דְּבָרִים הַכְּרֻחִים מְאֹד – פְּקוּחַ נֶפֶשׁ. אֲבָל אִם זֶה לֹא פְּקוּחַ נֶפֶשׁ, אָסוּר לְכַבֵּס בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ. כִּי הַנְּשִׁים קָבְלוּ אֶת כָּל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה רֵאשֵׁי חֳדָשִׁים, הַשְּׁנָה זֶה הָיָה שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה רֵאשֵׁי חֳדָשִׁים. כִּי הָאִשָּׁה הִיא תְּמִיד יוֹתֵר מִהָאִישׁ.

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִרְא ק"מ עֲמוּד ב' בְּבֹא בְּתָרָא, שָׂאֵם נוֹלַד תִּינּוּק מְקַבְּלִים מְנָה, אִם נוֹלַד תִּינּוּק

אִז הָיָה עֶשְׂרֵה הַרוּגִים בְּחוּף הַיָּם לְיַד רֵאשׁ הַנְּקֵרָה, וְטִילִים. וְעוֹד עֶשְׂרֵה פְּצוּעִים קָשָׁה בְּצִאִים שֶׁהַתְּפוּצִין מִחֶסֶן תַּחֲמוּשֶׁת. זֶה הַכֹּל כִּי כָל הַבְּנוֹת עוֹד לֹא הָאָרִיכוּ אֶת הַשְּׁמָלוֹת. וְעוֹד הוֹלְכוֹת עִם שְׂסַע שְׂזֵה הַכִּי נוֹרָא וְאִים, זֶה מִמֶּשׁ פְּרִיצוֹת אָסוּר דְּאוּרִיתָא. כָּל בֵּית צְרִיכָה מִיַּד לְתַפֵּר אֶת הַשְּׂסַע שְׂלָהּ. וְאִז יִפְסְקוּ לְהַהֲרֵג חֵילִים.

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ בַּחֲמוּשָׁה וְאַרְבָּעִים יוֹם – רֵאשׁ חֹדֶשׁ סִיּוֹן, שְׁעֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ כְּבָר עוֹד חֲמוּשָׁה יָמִים מִתֵּן תּוֹרָה, שְׂאִז פְּסָקָה זִוְהַמְתֵּן כָּלֶם זְכוּ לְתַחֲתִית הַמֵּתִים. כִּי כָל הַסְּפִירָה זֶה לְזִכּוֹת לְתַחֲתִית הַמֵּתִים, וְכָל הַנְּשִׁים בַּמִּדְבָּר זְכוּ לְתַחֲתִית הַמֵּתִים. כָּל הַנְּשִׁים בַּמִּדְבָּר לֹא מִתּוֹ, אִף אִשָּׁה לֹא מִתָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּפְרֻשֶׁת פְּנַחֶם "וּבְאֵלָהּ לֹא הָיָה אִישׁ" (בַּמִּדְבָּר כ"ו ס"ד) – לֹא נִשְׂאָר שׁוּם אִישׁ, מִכָּל יוֹצְאֵי מִצְרַיִם, לֹא נִשְׂאָר שׁוּם אִישׁ. כִּי הָאֲנָשִׁים

תורה, חֲמִשָּׁה יָמִים לִפְנֵי מִתַּן תּוֹרָה עִשְׂרֵת הַדְּבָרוֹת, הוּא שָׁאֵל אוֹתָם אִם הֵם מוֹכְנֹת.

"אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ" (שְׁמוֹת כ' ב') הֵם אָמְרוּ כֵן, "לֹא תִרְצָח" "לֹא תִנְאַף" "לֹא תִגְנֹב" אָמְרוּ כֵן. לִפִּי רַבִּי עֲקִיבָא אָמְרוּ כֵן, הַבְּנֵה שֶׁהֵם מְסַבִּימוֹת. לִפִּי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמְרוּ לֹא, "לֹא תִרְצָח" לֹא. "לֹא תִנְאַף" לֹא. "לֹא תִגְנֹב" לֹא. אִז הַבְּנוֹת הֵם מְקַבְּלוֹת אֶת הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַבְּנִיּוֹת. הֵם מְקַבְּלוֹת אֶת הַתּוֹרָה יוֹתֵר בְּתַמִּימוֹת, יוֹתֵר בְּרִצְיוֹנוֹת, כָּל בַּת יוֹתֵר רִצְיוֹנִית מִכֵּן, יוֹתֵר לּוֹמְדַת יוֹתֵר שׁוֹלֵמַת בְּלַמּוּדִים. לְכֵן הַבְּנוֹת תְּמִיד מוֹצִיאוֹת בְּמִבְחָנִים צִיּוֹנִים יוֹתֵר גְּבוּהִים מֵהַבְּנִיּוֹת. בְּכַתּוֹת מְעַרְבוֹת בְּאוֹנֵיבְרִסִּיטְאוֹת הַבְּנוֹת תְּמִיד רֵאשׁוֹנוֹת בְּכָל הַמִּבְחָנִים.

וְלָכֵן בַּת צְרִיכָה לְדַעַת שֶׁהַתְּפִקִּיד שְׁלָה לְלַמּוֹד לְהִיּוֹת מוֹרָה, לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת. אִם כָּל בַּת תִּהְיֶה מְנַהֶלֶת סְמִינָר, אֶלֶף בְּנוֹת, זֶה כָּל בַּת מְנַהֶלֶת עַל אֶלֶף בְּנוֹת. אֶלֶף כְּפוּל אֶלֶף זֶה מִלִּיּוֹן בְּנוֹת שְׁעוֹשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְעַל יְדֵי זֶה תְּבוֹא הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוֹ אָמֵן.

מְקַבְּלִים מְאֻתִּים. אָמַר רַב חֲסֵדָא שֶׁהַתִּינֵקַת יוֹתֵר חֲשׁוּבָה מִהַתִּינּוֹק, הַבַּת יוֹתֵר חֲשׁוּבָה מִהַבֵּן. כִּי הַבַּת לּוֹמְדַת, הַבַּת עוֹשֶׂה מִבְחָנִים, הַבַּת לּוֹמְדַת לְהִיּוֹת מוֹרָה, לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת. הַבְּנִיּוֹת מְסַתְּוֹכְבִּים סֵתָם בְּרַחוּבוֹת, זוֹרְקִים אֲבָנִים עַל עַרְבִים, עַל מְכוּנִיּוֹת שֶׁל עַרְבִים. הַבְּנִיּוֹת לֹא יוֹדְעִים לָמָּה הֵם שׂוֹכִים, לָמָּה הֵם נִמְצְאוּ. מִי שֶׁלֹּא יוֹכֵל לְלַמּוֹד גְּמָרָא שְׂמוֹנָה שְׁעוֹת בַּיּוֹם, הוּא נִהְיֶה פְּרוֹחַח, הוּא נִהְיֶה עֲבָרָן, יוֹשֵׁב בְּבֵתִי כְּלֹא, מוֹכֵר סְמִים, מְעַשֵּׂן סְמִים מְעַבֵּר סְמִים. כָּל הַבְּנִיּוֹת הוֹלְכִים לְאֲבוֹד, עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ בְּכֹזֶה דוֹר שֶׁרַב הַבְּנִיּוֹת הוֹלְכִים לְאֲבוֹד.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרָה מְרִים לְאֲבֵא שְׁלָה, אֲבֵא שְׁלָה אָמַר שֶׁלְהַתְּנַרְשׁ מִיְדִי. אִז הוּא [עֲמָרָם] אָמַר לָהּ [לְמְרִים] אִז יִהְיֶה בְּנוֹת, עִם יִשְׂרָאֵל יָקוּם מֵהַבְּנוֹת. כִּי הַעֲקָר עִם יִשְׂרָאֵל קָם מֵהַבְּנוֹת, שֶׁהַבְּנוֹת הֵם יִרְאוֹת שְׂמִים, הֵם תְּמִימוֹת הֵם מְקַבְּלוֹת אֶת כָּל הַתִּרְוִ"ג מִצְוֹת.

וְלָכֵן ה' שָׁאֵל אֶת הַבְּנוֹת - לִפְנֵי - אֶת הָאֲמָהוֹת - לִפְנֵי מִתַּן תּוֹרָה, יוֹם קֹדֶם. אִם אַתָּן מְסַבִּימוֹת לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה. מִשֶּׁהַ קָרָא לְכָל הָאֲמָהוֹת, כְּכֹה כְּתוּב בַּמִּדְרָשׁ שׁוֹחֵר טוֹב פִּרְק ח'. קָרָא לְכָל הָאֲמָהוֹת יוֹם לִפְנֵי מִתַּן

היא תהפך לרוחנית, הגוף שלה יהפך לגוף של תחית המתים. על ידי זה נזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר
סְפִידַת הָעֶמֶד בְּלַיִל בַּח'
אֲזַר אוֹר לְיוֹם רְבִיעִי
פְּרֻשַׁת בְּמִדְבָּר**

שבוע הבא עשרת הדברות, כלם יזכו למתן תורה. ה' קרא לנשים יום קדם, שאל אם הם רוצות לקבל תורה. "אנכי ה' אלקיך" הם אמרו כן. "לא יהיה לך אלקים אחרים על פני" אמרו לא. לפי רבי עקיבא אמרו כן - ששמענו. אחרי זה "לא תרצח", "לא תנאף", "לא תגנב", כל דבר אמרו לא. לפני רבי עקיבא אמרו כן. אחרי זה "לא יהיה בך עד שקר". אחרי זה "לא תחמד בית רעך" אסור לחמד שום דבר.

אחרי שבועות - אחרי עשרת הדברות קוראים פְּרֻשַׁת הַנְּשִׂאִים, שם הלך ממש מכות. שבועות זה בשבת, אחרי שבועות משה כתב: נשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור, נשיא לבני שמעון שלמיאל בן

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר
סְפִידַת הָעֶמֶד בְּלַיִל כ"ט
אֲזַר אוֹר לְיוֹם חֲמִישִׁי
פְּרֻשַׁת בְּמִדְבָּר**

היום ארבעה וארבעים יום ששה ששה שבועות ושני ימים - גבורה שבמלכות. אנחנו מתקרבם - עוד ששה ימים זה כבר חג השבועות, יום תחית המתים. חג השבועות פסקה זוהמתן כל המתים חיו. וכל הנשים הגופות שלהם נהפכו לזוכית לפלורסנט. וכל העברים היו אומרים אמן. העברים ראו את עשרת הדברות, ראו את המלאך שבקע את הים. כי האמהות נהפכו לגמרי לרוחני, לא נשאר להם שום גשמיות.

כי האמהות לא חטאו בעגל ולא חטאו במרגלים, ולא חטאו בקרח. ועל ידי זה כלם נכנסו לארץ ישראל, שום אשה לא מתה במדבר. נשים לא חוטאות אף פעם, רק מה שמחטיאים אותם בכח. אבל אם לא מחטיאים אותם, אז האשה מצד עצמה, היא תמיד תעבד את ה'.

תִּכְתָּב י' הוּא כָּתַב י' תִּכְתָּב ק'
 הוּא כָּתַב ק', ר' הוּא כָּתַב ר'.
 פְּתָאוּם הוּא אָמַר תִּכְתּוֹב א', הוּא
 [מִשֶּׁה] אָמַר זֶה לֹא, זֶה בְּשׁוּם
 אֲפִן לֹא. זֶה הֵלֶךְ מִכּוֹת, דָּם שָׁם.
 זֶה אֲנִי לֹא כּוֹתֵב אֶת הָא' לֹא יַעֲזוֹר
 לָךְ. ה' אֹמֵר לוֹ תִּכְתָּב אֶת הָא',
 הוּא אֹמֵר לֹא! אֹמֵר בְּעַל
 הַטּוֹרִים [מִשֶּׁה אֹמֵר] אֲנִי בִלְעָם.
 כְּתוֹב "וַיִּקֶּר ה' אֶל בִּלְעָם" (בַּמִּדְבָּר
 כ"ג ד') גַּם לוֹ, אֶתְּהָ מְדַבֵּר אֶתִּי, אֶתְּהָ
 מְדַבֵּר עִם בִּלְעָם. כָּל הַמַּחְלָקֶת
 בֵּין מִשֶּׁה וּבִלְעָם הִיָּה שְׁמִשֶּׁה טָעַן
 שֶׁהוּא בִלְעָם. וּבִלְעָם טָעַן שֶׁהוּא
 מִשֶּׁה, זֶה הִיָּה מַחְלָקֶת מְאוֹד
 רְצִינִית, עַד עִכְשָׁו לֹא הִצְלִיחוּ
 לִפְתּוֹר אֶת זֶה. שְׁבִלְעָם צוּעֵק
 שֶׁהוּא מִשֶּׁה, "יִוְדַע דַּעַת עֲלוֹיִן
 מִחִזָּה שְׂדֵי יַחֲזֶה נֶפֶל וּגְלוֹי
 עֵינַיִם" (בַּמִּדְבָּר כ"ד ט"ז).

"אָרְאֵנוּ וְלֹא עֵתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא
 קְרוֹב דְּרֹךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב וְקָם שִׁבְט
 מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲזִן פְּאֲתֵי מוֹאָב"
 (בַּמִּדְבָּר כ"ד י"ז), לֹא יִשְׂאָר זִכָּר
 מְמוֹאָב! עַל זֶה בִּלְק לֹא סִלַּח. כִּי
 בִּידֵן אָמַר לֹא לְהַכְנִס לְרַפְיָח, לֹא
 לְהַכְנִס לְמוֹאָב. מִי כָּתַב אֶת
 הַפְּסוּק "אֶל תִּצַּר אֶת מוֹאָב" (דְּבָרִים
 ב' ט')? בִּידֵן. אֲסוּר לְהַכְנִס לְמוֹאָב,

צוּרִישְׂדֵי נְשִׂיא גִד אֲלִיָּסָף בֶּן
 דְּעוּאֵל, נְשִׂיא לְבָנֵי אֶפְרָיִם
 אֲלִישֶׁמֶע בֶּן עַמִּיהוּד, נְשִׂיא לְבָנֵי
 מְנַשֶּׁה גְּמַלְיָאֵל בֶּן פְּדָהצוּר, נְשִׂיא
 לְבָנֵי בְנִימֵן אֲבִידֵן - שֶׁהִיָּה
 מִתְּאֲבָד, קִפְץ לִים - אֲבִידֵן בֶּן
 גְּדֵעוֹנִי. וְנְשִׂיא לְבָנֵי דָן אַחִיעֲזָר
 בֶּן עַמִּישְׂדֵי, נְשִׂיא לְבָנֵי אֲשֵׁר
 פְּגַעִיאֵל בֶּן עֶכְרָן, נְשִׂיא לְבָנֵי
 נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן עֵינָן. כִּשֶׁהוּא
 רְצָה לְכַתֵּב נְשִׂיא לְבָנֵי יְהוּדָה -
 נַחֲשׁוֹן, נַחֲשׁוֹן צַעֲק בְּשׁוּם אֲפִן
 לֹא! הוּא הִתְחִיל לְצַעֲק צַעֲקוֹת
 נוֹרְאוֹת, צַעֲקוֹת מִפְּחִידוֹת, שְׁמַעוּ
 אֶת זֶה עַד אֹמֵן. כְּאַלְהָ צַעֲקוֹת
 נוֹרְאוֹת: אֶתְּהָ לֹא תִכְתָּב נְשִׂיא,
 הוּא אָמַר מָה הַפְּרוֹטְקָצִיָּה הַזֹּאת,
 מָה הַפְּרִיּוֹלְגָיָה. מָה אֶתְּהָ חוֹשֵׁב
 שְׁלָךְ נַעֲשֶׂה פְּרוֹטְקָצִיָּה. קָרְאוּ
 לְכֻלָּם גַּם לָךְ נִכְתּוֹב נְשִׂיא, הוּא
 אֹמֵר לֹא. לִי לֹא תִכְתָּבוּ. זֶה גְּאֹוָה
 אָמַר לוֹ מִשֶּׁה, תִּדַּע לָךְ זֶה גְּאֹוָה!
 אֶתְּהָ רוּצָה לְהִיּוֹת שׁוֹנֵה מְכֻלָּם,
 תִּדַּע לָךְ זֶה גְּאֹוָה. הוּא אָמַר אוֹתִי
 לֹא מְעַנִּין גְּאֹוָה, לֹא גְּאֹוָה, אֶתְּהָ
 לֹא כּוֹתֵב אֶת הַמִּלָּה נְשִׂיא!.
 הִתְחִיל לְלַכֵּת מִכּוֹת רְצַח.

כְּמוֹ עַל הָאֶלֶף זַעִירָא, שֶׁה' אָמַר
 לְמִשֶּׁה תִּכְתָּב ו' הוּא כָּתַב ו'

בְּעוֹד עֲשָׂרָה יָמִים - מִיַּד אַחֲרֵי שְׁבוּעוֹת. יִגִּיעַ פְּרִשַׁת נִשְׂא. וְזֶה "רְצִיחַ תְּפִלְתִּי כְּמוֹ קָרְבַּן נִחְשׁוֹן" כִּי נִחְשׁוֹן קִפְּץ לַיִם, נִחְשׁוֹן לֹא אִכְפַּת לֹא כְּלוּם! הַצְּדִיק אָמַר "וַיִּסְעוּ" (שְׁמוֹת י"ד ט"ו) הַצְּדִיק אָמַר לְסוּעַ הוּא אֹמֵר אֵינִי יָם, אִם עִם יִשְׂרָאֵל אֹמֵר "וַיִּסְעוּ" אִזְ אֵינִי יָם, כָּלָם פָּחְדוּ. אֹמֵר רַבִּי מֵאִיר כָּלָם פָּחְדוּ לְקִפְּץ לַיִם, רַק שִׁבְטַ בְּנֵי־מִינִן קִפְּץ לַיִם - אַחֲרֵי נִחְשׁוֹן. כָּלָם אָמְרוּ אֵיךְ נִקְפָּץ, נְטֹבֵעַ, עִם הַתִּינּוּקוֹת, נִקַּח אֶת הַתִּינּוּקוֹת עַל הַכַּתְּפִים אֹלֵי, אָבֵל ---

כִּי הָיָה אַרְבַּע כְּתוֹת, כְּתָה אַחַת אֲמָרָה נַעֲשֶׂה מְלַחְמָה, כְּתָה אַחַת אֲמָרָה נִבְרַח לְ... [כְּתָה נוֹסֶפֶת אֲמָרָה] נִכְנַע. אִזְ מָה יִהְיֶה אִם נִכְנַע, אִזְ יִתְלוּ אֶת מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן, רֹאשֵׁי הַטְּרוּרִיסְטִים, כְּמָה בְּנֵי־יִסְטִים כְּמָה טְרוּרִיסְטִים בְּרַחוּ מִמְצָרִים. מִי רֹאשֵׁי הַטְּרוּרִיסְטִים - מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן, יִתְלוּ אוֹתָם אִם נִחְזֹר לְמִצְרַיִם יִתְלוּ אוֹתָם. אָמְרוּ בּוֹאוּ נִחְזֹר גְּמַרְנוּ אֲנִיחְנוּ אֲבוּדִים. שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף, שֵׁשׁ מֵאוֹת טַנְקִים. חֲלָק אָמְרוּ לְמְלַחְמָה, חֲלָק אָמְרוּ לְהַכְּנַע, חֲלָק אָמְרוּ לְקַפֹּץ לַיִם לְשַׁחוֹת, לַעֲשׂוֹת

אֲסוּר לְהַכְּנִס לְעִמּוֹן. הוּא אָמַר בְּשׁוּם אִפְּן לֹא. מִשֶּׁה שָׁמַע בְּקוֹל בִּידָן, הוּא כָּתַב אֶת זֶה בַּתּוֹרָה.

"אֵל תִּצַּר אֶת מוֹאָב וְאֵל תִּתְגַּר בָּם מְלַחְמָה" אִזְ מָה בְּלָק מִפְּחַד, מָה? לֹא נִכְנָסִים לְרַפִּיחַ, וְלֹא נִכְנָסִים לְמוֹאָב וְלֹא לְעִמּוֹן. בְּשִׁבִיל מָה הוּא מְבִיא אֶת בְּלַעַם. אֶלֶּא אֹמֵר "עֲצוּם הוּא מְמַנִּי" (בַּמִּדְבָּר כ"ב ו') אֹמֵר הַזֹּהֵר אֲנִי רוֹאֶה שֶׁהִנְכַּד שְׁלִי, הַנִּינִן שְׁלִי, הַבֵּן שְׁלִי, כִּי עֲגָלוֹן הָיָה נִכְדַּ שֶׁל בְּלָק. וְרוֹת בַּת שֶׁל עֲגָלוֹן, וְהִנְכַּד שְׁלָה, הַנִּינִן שְׁלָה, חִסַּל אֶת מוֹאָב.

"וַיִּמְדַּד שְׁנֵי חֻבְלִים לְהֵמִית וּמְלֵא הַחֻבֵּל לְהַחֲיֹת" (שְׁמוֹת ל"ב, ח"ב) הֶרְגוּ לְדוֹד אֶת הָאָבָא וְאֶת הָאֵמָא הוּא הַפְּקִיד אוֹתָם כְּשֶׁהוּא בָּרַח מִשְׂאוּל הוּא הַפְּקִיד אוֹתָם אֶצְלָה, הוּא אָמַר מְלֵךְ מוֹאָב זֶה בֶּן דוֹד שְׁלִי. זֶה בֶּן דוֹד שֶׁל עֲרַפְהָ, בֶּן דוֹד שֶׁל רוֹת. אִזְ הוּא אָמַר שְׁנֵי חֻבְלִים לְהֵמִית וּמְלֵא לְהַחֲיֹת. "וּמַחֲץ פְּאֵתִי מוֹאָב".

וְעַכְשָׁו אֲנִיחְנוּ מִתְקַרְכִּים לְפְּרִשַׁת נִשְׂא, פְּרִשַׁת הַנְּשִׂאִים קָרְאנוּ אֶת זֶה בֹּא' נִיֶּסֶן, קָרְאנוּ אֶת זֶה בְּחַנוּכָה, עַכְשָׁו אֲנִיחְנוּ נִקְרָא זֶה

חבלים. חלק אמרו נברח למדבר, אמרו יש שם חיות רעות. משה אמר "התיצבו וראו את ישועת ה'" (שמות י"ד ג'), "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (שם י"ד) לא זה ולא זה, לא מלחמה ולא כניעה ולא מדבר ולא ים. תעמדו ואז "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

ואז ראו "ויבקעו המים" (שם כ"א). "וברוח אפיך נערמו מים" (שמות ט"ו) אומר הקדשת לוי הוא מביא על "וברוח אפיך נערמו מים"

המים מעצמם בלי שה' אמר להם, מעצמם נערמו, מעצמם עלו אחד על השני. "נצבו כמו נד נזלים". "והמים להם חמה מימינם ומשמאלם" (שמות י"ד כ"ב) כתוב פעמים, פעמים חומה. פעם למשה ובני ישראל, פעם לדתן ואבירם, אפלו שהיו רשעים אבל הם קבלו מכות [בשביל] עם ישראל. ונבקע להם כל העור, התקלף להם כל העור. נבקע להם היים.

שיעורי שבת

אין כח ללכת למסור אותכם אז תלכו לבד, תסגירו את עצמכם... אז זה יוצא רק 175 זה כמו קיט' בתהילים, אבל באמת גם קיט' זה 175, הפסוק האחרון זה לא קשור לקיט', זה הפוך, ממש הפוך על הפוך, דוד המלך היה שובו בנים, הכל הפוך על הפוך, הפסוק האחרון הפוך מכל הפרק, כי הפסוק האחרון הוא "תעיתי כשה אובד בקש עבדך" זה שפלות אני לא יודע כלום אני לא מבין כלום לא עשיתי כלום, זה לא כמו כל קיט' שוד המלך "פלגי מים ירדו עיני", "חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך", דוד המלך אומר אני

שבת במדבר

אחרי הקידוש

176 זה מספר יש ג' פעמים, מה זה המספר הזה, 176 זה גם נשא וגם (תהלים) קיט' וגם בבא בתרא, (אתה שמעת פעם על בבא בתרא, זה בבא, בבא קמא בבא מציעא ובבא בתרא), אז בבא בתרא זה קעו' דפים, זה 176 פרשת נשא זה 176 פס' וגם מזמור קיט' זה 176 פס'. אבל זה לא נכון זה שקר, זה לא 176 זה סתם הרב ברלנד אומר לכם אז אתם מאמינים, זה בכלל לא 176 זה 175, בגמרא אין דף א' מתחיל מדף ב', (מי גנב את דף א' זה אתם שניכם? אז לכו למשטרה תסגירו את עצמכם, לי כבר

לך שמה ודברתי אתך מעל הכפורת מבין שני הכרובים, אז למה זה כתוב פה? (אתה כתבת את זה פה? תסגיר את עצמך למשטרה, אם תהיה פה במנחה ב7 וחצי אז קוראים נשא אז אתה פטור), הרב אמר שעכשיו זה כבר נשא כי במנחה קוראים נשא, אז איך זה הגיע לנשא? מתרומה - תצוה - כי תשא - ויקהל - פקודי, זה חמש פרשות ועוד חומש ויקרא זה 10 פרשות, ובמדבר, נשא, אז עשר ועוד חמש זה 15, במדבר נשא זה עוד שניים אז כמה זה? זה כבר יותר מדי לשובו בנים, זה יוצא 17 פרשות, למה כתבו את זה רק פה. זה אומר ר' אברהם בר נחמן, זה כתוב בביאור הליקוטים רפב'¹ צריך להביא את זה, שרק שאחרי שמשה רבינו נכלל בכל 12

עבדתי אבל הפסוק האחרון אני לא יודע כלום זה רק שפלות, גם הפס' האחרון של תהלים זה לא קשור, אז יוצא 175 כמו בבא בתרא.

(הרב סיים את השיעור ובא להגיד קדיש אז ר דוד הלוי שאל אבל הרב מה עם נשא ואז הרב המשיך עוד רבע שעה)

הרב אמר כן גם פרשת נשא הפסוק האחרון לא קשור בכלל לפרשה, הפס' האחרון זה "ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מידבר אליו מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים וידבר אליו" הפס' הזה לא קשור לכאן, זה פס' ששייך לפרשת תרומה, שם בתרומה (שמות כה כב) כתוב ונועדתי

מראי מקומות והערות

ונכון על אשר נסמכה פרשת המנורה לקרבנות הנשיאים. ועתה, למה יבא זה הכתוב, [ובבוא משה וכו'], בתכלית ההיפך להפסיק בניניהם. אבל כפי אמרי רבינו ז"ל הנ"ל והמוב"פ, מאד מאד מחובר זה הכתוב להענין, ואינו נחשב להפסק כלל. כי כפי כל הנ"ל תבין ותתבונן, כי אך ורק בבוא הנשיאים אל משה, והצטרפותם אליו בחלקי עבודתם, יצא אל הפועל הכתוב ובבוא משה וכו', ששמע וקיבל קול חכמת העדן לאין סוף יתברך השוכן בין שני הכרובים, לבירור התורה:

¹ ביאור הליקוטים - קמא סימן ח ועתה, שוב נשוב מכל זה להכתוב הנ"ל ובבא משה וכו'. כי לכאורה נחשב קצת לפליאה סמיכות זה הכתוב בסוף הפרשה הזאת, אשר לא תספר כלל בעצם בנין המשכן, שיהיה שייך אחר כך לספר נפלאות זה הבנין והמשכן, ששם זכה משה רבינו ע"ה שנשמע אליו קול השם יתברך. כי הלא בתחלת הפרשה מבואר, שכבר כלה משה להקים את המשכן. וכל זאת הפרשה לא תדבר רק בעבודת הנשיאים וקרבנותיהם שהקריבו מיום כלות הקמת המשכן והלאה. ורש"י (בשם רבותינו ז"ל) מפרש טעם נפלא

נשיא לבני אפרים, אלישמע בן עמיהוד, אבידן בן גדעוני, כי הגדעונים זה המתאבדים, כי לסיירת קראו הגדעונים, הם היו 300 איש מול מיליון, זה מה שכתוב כחול אשר על שפת הים,

(צריך לקרוא את זה כתוב בספר שופטים, מותר

לקרוא שופטים! אה אתם לא קוראים שופטים? אתם

נגד שופטים נגד הפרקליטות?) אבל מותר

לקרוא את ספר שופטים כל יום

פרק, אז זה כתוב שם, שבאו

להילחם עם גדעון מעמון ומואב,

כחול אשר על שפת הים, אז גדעון

גייס את כולם, הגיעו 32 אלף

איש, כי הוא גייס את כל בחורי

הישיבות, את כולם, והוא אמר

להם לכל הבחורי ישיבות לא

צריך אתכם פה, תחזרו לישיבה

תלמדו קצות החושן, תלמדו

ליקוטי מוהר"ן, אז 22 אלף איש

חזרו, אז נשאר רק עשר אלף איש

והשם אמר לו זה גם יותר מדי, לא

צריך אותם, אז נשאר רק 700 או

300.

כי מספיק פלוגה אחת לא צריך

כ"כ הרבה חיילים, עכשיו לשמור

על רפיח מספיק פלוגה אחת לא

צריך את כל הצבא הזה, זה הכל

שטויות. בכלל לא כובשים את

רפיח כי ביידן לא מרשה לכבוש.

ביום של השמחת תורה שחררו

נשיאים זכה לקבל את הדיבור, אי אפשר לקבל את הדיבור בלי שנכללים בכל ישראל, בלי אהבת ישראל אי אפשר לזכו לכלום, על זה היה קרבנות הנשיאים. ביום ראשון זה נחשון בן עמינדב, משה רבינו נכלל בכלום, למרות שבסוף

נחשון חלק על משה רבינו,

במחלוקת קורח, זה קריאי העדה

אנשי שם, אנשי שם זה נחשון בן

עמינדב, ככה רש"י אומר

ב'בהעלותך', ורש"י במדבר (יש לכם

רש"י על במדבר? אז מותר לקרוא את זה!) זה

כתוב שם ברש"י, הם אמרו אהרן

הוא כהן גדול ומשה נשיא, אנחנו

גם רוצים להיות נשיאים, הנה מ.

גם רוצה להיות נשיא, הם רצו

איזה תיק של שר, תיק [-] תיק

מירון, תיק הגליל, תיק הנגב,

לקבל איזה תיק כלשהו, אז משה

אמר זה בדיוק מה שאני רוצה, אני

רוצה שאתה תהיה נשיא לא שאני

יהיה נשיא, אני רוצה ללכת

להתבודד לעבוד את ה', לא

אצטרך לקבל קהל כל היום,

אדרבה אני רוצה שקורח יהיה

הנשיא.

ביום השלישי נשיא לבני זבולון

אליאב בן חילון הקריב קרבנו

קערת כסף אחת... ביום הרביעי

אליצור בן שדיאור... ביום השיעי

פדיחות, אחר כך יבוא ביידן ויגיד להחזיר את זה, אז לא צריך טובות. אז בלעם אמר לבלק, אם תקח חבית עם נחשים (הוא לקח אלף נחשים) הוריד להם את הראש, ומילא חבית עם אלף ראשים של נחשים והחביא את זה במקום של בית המקדש, כדי אם יבנו את בית המקדש זה מיד יקרוס, זה שכתוב מואב סיר רחצי, זה החבית של הנחשים. אבל רות היא הנכדה של בלק, היא גלתה את זה לנכד דלה לדוד המלך, אז דוד המלך הוציא את זה ובנו שם את בית המקדש ונזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

חג שבועות

אחרי ההלל

שאלו את הרב מתי קבלו את עשרת הדברות, הרב ענה בשעה 3

עכשיו קוראים את מגילת רות, רות באה להתגייר אז לא ידעו את ההלכה של עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית, אז נעמי אמרה לה לא כדאי לך, אף אחד לא יתחתן איתך, יקראו לך ערביה, כי נעמי לא ידעה את ההלכה, לא היה אז רמב"ם, (למה לא היה לה רמב"ם? כי

135 אלף חיילים, אמרו להם לכו הביתה לא צריך אתכם, עכשיו לא כובשים את רפיח כי ביידן לא מרשה לכבוש את רפיח, אז למה בלק נבהל, הרי בכלל לאסור לכבוש אותו, ביידן לא מרשה לכבוש את רפיח ולכבוש את עמון ומואב, אז משה רבינו מקשיב לביידן, רק ביבי לא מקשיב לו, כולם מקשיבים לו, אפילו נכתב בתורה מה שביידן אומר.

אז למה בלק נבהל למה הוא מפחד שיכבשו אותו, הרי משה רבינו מקשיב לביידן, אז בלק אמר 'ממני', ממני יצא זה שישמיד את מואב, זה אני כבר לא מסכים שיבוא נכד שהוא זה שיכשיל אותו, זה כבר לא בסדר, אז בלעם מסכים אתו, זה מה שאמר לו "דרך כוכב מיעקב, וקם שבט מישראל ומחץ פאתי מואב קרקר כל בני שת" זה דוד המלך שיצא מבלק. אז דוד המלך רצה לכבוש את כל העולם הוא רצה לכבוש את רומא, זה מה שכתוב מי יובלני עיר מצור, (ובמקום אחר בתהילים כתוב) עיר מבצר, כי דוד המלך רצה לכבוש את רומא ה' אמר לו אני לא צריך טובות, אני יודע שאתה יכול לכבוש את כל העולם, אבל אל תעשה לי טובות, אל תעשה לי

זוכים בשבועות באקדמות... אחר כך יהיה קריאת התורה 5 עליות.

הנה הגיע יגאל. א יביא לנו 8 מטוסים כל אחד 1000 איש, הבטיח להביא 8 מטוסים, אבל לא יהיה מעל המותר, מי שלא יהיה מקום לא יוכל לטוס, אין בעמדה!

הנה נחמן ביטון הוא דואג לרב במרוקו, מרוקו זה המקום הכי טוב מרוקו זה הגן עדן, יש קזבלנקה, זה הבית הלבן, יש בית הלבן באמריקה ויש בית הלבן במרוקו, בלנקה זה לבן וקזה זה בית, אז זה הבית הלבן. יש גם קזה מיוזיק, זה בית המוזיקה. מרוקו היה שם גן עדן, אז נחמן ביטון הוא דאג לרב, הוא הביא לנו 300 ק"ג דגים, זה היה בערב שבועות, היה חתונה של נתן גולדבלום, אז היה חתונה בוואהן, בערב שבועות של נתן גולדבלום עם גבירץ, אז נחמן ביטון הוא היה בקזבלנקה עם 300 ק"ג דגים, זרקו אותו מהמונית, זה היה ב 3 אחה"צ בערב שבועות, שקיעה הייתה ב 6 ויש עוד שעתיים נסיעה. הוא היה תקוע ולא ידע מה לעשות הוא אמר ה' תעזור לי תעשה לי נס בזכות הרב אליעזר בן עטיה, מיד בא יהודי עם מונית

הם גנבו את הרמב"ם אני לא יודע מה הרמב"ם עשה להם, אבל הם גנבו אותו...), אז היום אחרי התפילה כל אחד יקרא 5 פרקים ברמב"ם, תגמרו את התפילה ב 9 אז עד 10 ילמדו 5 פרקים, אח"כ ילכו לישון עד 4 אחה"צ זה 6 שעות זה מספיק. אז אותו יום שרות הגיעה אז חידשו את ההלכה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית, באותו יום בועז חידש את הלכה הזאת, כי לא היה להם שו"ע לא היה להם טור, לא יודע למה לא היה להם, אז בועז חידש את זה. [המסר של מגילת רות שאפילו שלא מקבלים אותך ודוחים אותך, ומגרשים אותך משובו בנים בכל אופן מגיעים].

כי הבנות של מואב הם לא רצו ללכת [להחטיא את עם ישראל בפעור], האבות שלהם שלחו אותם בכח, עמדו עליהם עם חרב ללכת, לכן הם מותרות. אבל בנות מדין הלכו מעצמם, לכן משה אמר ללכת להילחם בהם, אז פרקו אותם לאלף עצמות, לכן זה עמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית.

עכשיו נקרא את רות והאקדמות ו'יה אלי' עד 9. אבל קוראים גם אקדמות, את זה אפשר עד מחר, נישאר עד מחר, אקדמות זה הכי גבוהה, רבינו אמר שמה יהודים

רות רק רצתה להתגייר נעמי אמרה לה אף אחד לא ירצה להתחתן איתך אפילו בבית הקברות ישימו אותך מחוץ לגדר, יקראו לך ערביה, רק יהיו לך ביזיונות, כמו הרבנית, שהיא הייתה בבני ברק, רק עשו לה ביזיונות כל היום, כי הייתה קצת שחומה, באמת היא הכי בהירה, אבל לפי גזע הארי, בגרמניה, אז היא קצת שחומה, אז שנתיים שלימות עשו לה ביזיונות, (קראו לה ערביה) אז אבא שלה אמר לה לא להתייחס לכלום, לא להתרגש מזה, בזכות זה היא תזכה לבעל הכי... לבעל בן ישיבה.

כי הרבנית מגיל חמש היא הייתה הולכת כל הזמן להתפלל בבית הכנסת הליגמן, ר' עקיבא פינת סוקולוב אז בשבע בערב אבא שלה היה מחפש אותה אולי היא הלכה לאיזה מאפיה, אז הוא היה מוצא אותה בבית הכנסת, היא הייתה הולכת לכל השיעורים של הרב ניסים קרליץ ומשנה ברורה, הרבנית יודעת את כל המשנה ברורה בע"פ, מהשיעורים ששמעה. מגיל חמש היא הייתה מתפללת במניין.

אז רות אמרה לנעמי לא איכפת לי כלום אני רק להתגייר לזכות

ולקח אותו עד ואזהן. הוא תמיד דאג לי במרוקו לאוכל ושתייה במשך 9 חודשים.

מישהו אמר לרב שראה כתוב, שבשבועות נידונים על פירות האילן, הכוונה לאיזה אילן יהיה מחובר, אז הרב אמר כן האילן זה רבינו ובשבועות דנים את האדם אם יהיה מחובר [לרבינו] או לא.

אחרי הקידוש

וילך ראובן בימי קציר חיטים וימצא דודאים בשדה, זה עכשיו בשבועות, כי הדודאים זה הכרובים זה שתי המלאכים מטטרון וסנדלפון, שני המלאכים כל הזמן שמרו עליו, בזכות זה, יחי ראובן ואל ימות, כי ראובן זכה לעבור את הסמבטיון, אחרי שהוא עבר אז הוא התחיל לזרוק אבנים. שבת ראובן ברחו מהארץ מתי שירבעם בן נבט עשה שני עגלי זהב, הם ברחו שלא רצו לעבוד ע"ז. וגם אצל רות, רות הלכה ללקט עם הנערים, הנערים זה מטט' וסנדל' כי נעמי אומרת לרות שתידבק עם הנערות ולא עם הנערים, מה רות לא ידעה, צריך להגיד לה את זה? אלא רות רצה לזכות למלאכים מטט' וסנדל'. יתגדל ויתקדש וכו'.

בחורים שונים שאלו את אותה שאלה, והרב ענה כנ"ל].

לפני ספר תורה

הרב דיבר בכעס על משה ליאון ואמר: הוא הכי הרשע, התיר לעשות בירושלים, מצעד התועבה.

והמשיך: אפילו חולדאי לא הסכים לעשות מצעד תועבה. והוסיף: שלא יצביעו י"א בעוד שנה - בעוד חמש שנים.

*סיפרו לרב שהערבים פירסמו כחדשות שלהם, על אנ"ש שהלכו ברגל שיש בניהם שתי חמושים. הרב פנה לנחמן מנחם ואמר לו: למה הלכו רק מאה? אמרתי לך מאתים, שלוש מאות, למה רק מאה?! ומישהו אמר לרב: נחמן מנחם ברח ולא חיכה לאנ"ש, אם הוא היה מחכה היו באים יותר. הרב הגיב על זה: מנחם אחראי על הכל.

ואז הרב ביקש: שיום ראשון בלילה כולם יסעו לשכם [הרב אמר את זה גם לאחד מאנ"ש שעלה לתורה באופן אישי].

והרב הוסיף: שהם מתבלבלים, בגלל שיומיים לא נוסעים שישי

לעבוד את ה' כי אני רוצה רק את ה' (הרב הסתכל כלפי מעלה במבט של השתוקקות), כי חג השבועות זוכים רק לרצות את ה', אז בזכות זה היא זכתה שהבן שלה [שלמה] הכניס את הכרובים לקודש הקודשים.

דיבורים משבת במדבר

הראנו לרב את הדף דיבורים של הרב שרשמנו משבת בחוקותי, ושאלנו את הרב שרוצים לשים את זה כל שבוע בשביבי אור. הרב אמר: בסדר. לרשום כל דיבור!

לפני התפילה

כשהרב נכנס לבמה הרב אמר:

*יום שלישי הבג"ץ [הבד"ץ] פסק שלא אומרים יותר ספירת העומר.

*שאלו את הרב על פיצוח גרעינים. הרב אמר: אסור. זה מאכל בהמה.

ושאלו אותו על גרעינים מפוצחים הרב אמר: מותר.

*בחור ישיבה מישיבה ליטאית שמקורב לרב, שאל את הרב איפה להיות בחג השבועות אם ליד הרב או להישאר בישיבה, הרב אמר: להישאר בישיבה, בישיבה לומדים יותר טוב. [הפלא: ששלושה

שכל אחד יהיה כהן גדול, כל אחד יהיה נשיא, כל אחד יקבל תיק – תיק ירושלים... תיק מירון... תיק הגליל... ואני ילך למדבריות להתבודד. אני בכלל לא רוצה להיות כהן גדול, לא רוצה להיות נשיא, תן לי ללכת כל יום להתבודד.

*"למטה בנימין אבידן בן גדעוני" – 'אבידן' זה המתאבדים. הגדעונים זה 'הסיירת' – לסיירת קוראים גדעונים!

*הגדעונים לקחו את כל הבחורי ישיבות. [ה' אמר:] לא צריך את הבחורי ישיבות, הם ילמדו קצות החושן, ליקוטי מוהר"ן.

דיבורים מחג השבועות:

* שאלו את הרב: באיזה שעה היה מתן תורה? הרב אמר: בשלוש לפנות בוקר.

שבת, והם לא יודעים שזה בגלל שבת.

שאלו את הרב אם לרדת מהרכב? הרב ענה: לא לרדת, להישאר ברכב, כי אז יכולים להתפס ע"י השוטרים הפלסטינים, והם נותנים מכות והם עוצרים לחמש שעות [וזה לא שווה]. ולעבור את הקיר האחורי, ולהתחיל תיקון הכללי [ובנסיעה הלוך להגיד תיקון הכללי, ובנסיעה חזור להגיד תיקון הכללי].

בתוך ספר תורה

*שאלו את הרב בספר תורה אם מי שהיה בשכם צריך להגיד הגומל? הרב אמר: שיברכו הגומל. ואחר כך הרב הוסיף: שכל מי שהיה בשכם [היינו שלא היה בציון, רק הלך קצת בתוך שכם אחרי המחסום בבית פוריק] גם כן צריך לברך הגומל. שאלו את הרב: ומי שקיבל אבנים? הרב ענה במילתא: צריך לברך פעמיים.

דיבורים מתוך הקידוש:

*צריך ללמוד כל יום פרק אחד משופטים.

*קרח אמר, אני רוצה להיות כהן גדול, משה אמר, אני גם רוצה

דיבורים מהשיעור:

ללמוד כל יום חמש פרקים
ברמב"ם.

תגבר רק חמש דקות

היום יש הפרעות קשב הפרעות
ריכוז אז הכל כי מביאים את
הילדים מפגם ברית אסור להביא
אדם חושב שהוא התחתן עכשיו
מותר הכל, שום דבר לא מותר זה
הכל אותו איסור כמו שהיית

והתקדשתם

את הילדים עם הנאה כתוב
בצעטיל קטן שאסור להביא את
הילד עם הנאה רק צריכים
להרגיש יסורים של ברית מילה
כתוב בצעטיל קטן שאסור
להרגיש שום הנאה ביחוד
בתשמיש אסור שיהיה שום
תענוג גשמי אם אדם מרגיש
תענוג גשמי אז הילד יצא חילוני
הילד יצא, יפרוק עול יגזור את
הפאות כי אדם חושב שעכשיו
מותר תענוג גשמי אין שום היתר
לזה שום היתר, לפני החתונה
ואחרי החתונה זה אותו דבר,
לפני היחוד ואחרי היחוד.

כחור היית בגיל 13 ידעת שאשה
זה יצר הרע ככה זה נשאר הלאה
כתוב ויסגור בשר תחתינה כי
האשה זה יצר הרע האשה היא
מכשילה את הבן אדם ואז אם
אדם מביא את הילד עם יצר הרע
הילד יוצא אוטיסט מונגולי יוצא
פגום הוא רוצה להיות חילוני
אין לו שום שייכות לקדושה.
כי צריך שהיחוד יהיה בלי שום
תאוה אם היחוד עם תאוה אז
האדם הוא אומלל אז הילד
אומלל הילד לא יכול ללמוד כמו
שאומר הפלא יועץ² שהילד
צריך לצעוק על אבא שלו איך

מראי מקומות והערות

...ומאחר שאין אשה אלא לבנים

² פלא יועץ ערך זיווג

האבא מתגבר זה רק חמש דקות
תתגבר חמש דקות אז הילד לא
יחפש הנאות.

אז זה אומר הצעטיל קטן חייבים
לקרוא את זה כל יום שלוש
פעמים שאסור שיהיה הנאה
מהיחוד מהתשמיש אסור שיהיה
שום הנאה אין דבר כזה כי
ההנאה באה מצרעת עור הנחש
זה תורה פ"ג אור הגנוז. (שעור
מתשפ"א).

הבאת אותי בכזה טומאה לא
יכול ללמוד לא יכול להתפלל.

אדם נמשך לתפילה אדם רוצה
להתפלל עם ה' לדבר עם ה' זה
התענוג הכי גדול זה התפילה
אבל אם הוא נולד עם פגם ברית
הוא לא יכול להתפלל הוא לא
יכול כי היה תענוג גשמי היה
הנאה גשמית הוא מחפש הנאות
כמו שהאבא חיפש הנאות גם
הוא מחפש הנאות אבל אם

קורבן נחשון – זה הכי חשוב

[נחשון בן עמינדב נשיא שבט] יהודה בכלל לא רוצה, יהודה בכלל חלק על

מראי מקומות והערות

חולה ואכזריותא גדולה יותר
משוחטי הילדים ואם היו יודעים
הבנים שהוא גרמא להם בנזיקים היו
צועקים מרה עליו כאמור למה
עכרתנו ובעון חוללתנו וכי ישאו
עונם אב ואם נוטלים חלק בראש כי
הם אבות הטומאה ואין על בנים כל
כך אשמה כי מאחר שהיסוד רעוע
והשורש רע והקליפה בנפש לוטה
מה יעשה אותו הבן ולא יחטא כי
נפש רשע אותה רע וצריך עמל
וטורח ויגיעה רבה כולי האי ואולי
יוכל להפוך טבעו ומזגו הרע:

וכל שלימות הולד במדות ובדעות
תלוי בזמן הזיווג ובכונת הזיווג אי
לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש
לקיים מצותו דבר בעתו ויתאמץ
במצותו איש ואשתו לחשוב
מחשבות טהורות זכות וברות וזר
לא יקרב במחשבותם שום מחשבה
זרה כי קרוב הוא להיות בעילתו
בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים
זרים ילדו רעים וחטאים וטפשים
בנים משחיתים כל מום בס ומה
יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות
רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו
שהוא גורם רעה לעצמו וזו רעה

כן, "ביום עֲשִׂיתִי עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂיא לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגַעְיָאל בֶּן עֶכְרָן" (במדבר ז, עב), "בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נְשִׂיא לְבָנֵי נַפְתָּלִי – הַכִּי חָשׁוּב זֶה נַפְתָּלִי – אַחִירֵע בֶּן עֵינָן" (במדבר ז,

עח), ופה [ביהודה] לא כתוב נשיא. למה לא כתוב נשיא? לא כתוב נשיא, למה? אלא נחשון הלך פה עד הסוף, הוא לא ויתר, אני לא רוצה שתכתבו נשיא, הוא לא הסכים, [ועל כן אנו אומרים בזמירות שבת]: 'רצה תפילתי כמו קרבן נחשון', כך אנחנו אומרים בשיר 'אורה ושמחה', 'כמו קרבן נחשון', צריכים לשיר זמירות בשבת כמו קרבן נחשון, רוצים קרבן נחשון, הוא לא הסכים שיכתבו נשיא, הוא לא הסכים! כתוב נשיא – הוא מחק את זה. לכן קרבן נחשון זה הקורבן הכי חשוב.

(שעור מתשפ"ג).

משה, בכלל לא רוצה שיכתבו את המילה נשיא, [אלא כתוב: "וְהָיָה הַמְקָרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קֶרְבָּנוֹ נַחֲשׁוֹן בְּנוֹ עֶמִינָדָב לְמִטָּה יְהוֹנָדָה"]. לכולם כתוב [נשיא], "בְּיוֹם הַשְּׁנַיִ הַקָּרִיב נִתְנָאֵל בֶּן צוּעָר נְשִׂיא יִשְׁשַׁכָּר" (במדבר ז, יח), ואחרי זה כתוב, "בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי נְשִׂיא לְבָנֵי זְבוּלֹן" (במדבר ז, כד), ואחרי זה כתוב, "בְּיוֹם הָרְבִיעִי נְשִׂיא לְבָנֵי רְאוּבֵן" (במדבר ז, ל), ואחרי זה, "בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נְשִׂיא לְבָנֵי שְׁמַעוֹן" (במדבר ז, לו), ואחרי זה, "בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי נְשִׂיא לְבָנֵי גָד" (במדבר ז, מב), ואחרי זה, "בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נְשִׂיא לְבָנֵי אֶפְרָיִם" (במדבר ז, מח), "בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי נְשִׂיא לְבָנֵי מְנַשֶּׁה" (במדבר ז, נד), "בְּיוֹם הַתְּשִׁיעִי נְשִׂיא לְבָנֵי בְנֵימֵן אַבִּידֵן" (במדבר ז, ס), שהוא מתאבד [כלומר יוצא לקיים ציווי ה' בלי שום מחשבות], "בְּיוֹם הָעֲשִׂירִי נְשִׂיא לְבָנֵי דָן אַחִיעֶזֶר" (במדבר ז, סו), כל פעם כתוב נשיא, הנה 11 גם

הפטרת פרשת נשא על שמשון

ה", מה אומר רש"י על "לישועתך קויתי ה'": זה שמשון! לישועתך קויתי ה' – שהוא היה צריך להיות משיח בן

אחרי חג השבועות נגיע ל"נשא", ואז נקרא את הפטרה הזאת [על שמשון], וכך זה רמזו בפרשה שלנו, "לישועתך קויתי

מאחרים – תקח מקרלין, תקח מבעלז, אבל תקח יהודיה... האמא [של שמשון] אומרת: מה קרה לך בני היקר? אתה מביא לי ערביה הפיתה, אתה השתגעפת לגמרי?! אז הם שואלים אותו: "ויאמר לו אביו ואמו האין בכנות אחיך?" תלך לקרלין, תלך לבעלז, לרחמסטריוקא, תלך לאן שאתה רוצה – לבעלז, העקר תקח אשה יהודיה. "האין בכנות אחיך ובכל עמי"? אתה לא מצאת שום אשה שאתה הולך שמה לעזה, לאשקלון, לתמנת?! "כי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים" האלה?! הוא היה צריך להגיד: "אבא, אני לא יודע, אני לא יודע, ככה יצא. אולי זה יצר הרע, אולי זה לא יצר הרע, הוא לא אמר שזה סתם יצר הרע, הוא אמר: יש לי כונות, סודות, "ואביו ואמו לא ידעו כי מה' היא כי תאנה הוא מבקש מפלשתים", הוא יכול להגיד: "אני לא יודע, זה מה', מה שקורה לי זה מה', אני לא יודע שום דבר". אם הוא

דוד, הוא היה נשמת אדם הראשון, הגמרא אומרת בסוטה שזהו היה ממש אדם הראשון! ששה אנשים הם מעין אדם הראשון, הגמרא אומרת בסוטה, בסוטה בדרך ' עמוד א' אומרת הגמרא: ששה אנשים היו מעין אדם הראשון! ופה כתוב חמשה. בפרקי דרבי אליעזר כתוב ששה. כאן [בגמרא סוטה כתוב חמשה] כתוב שחמשה אנשים היו מעין אדם הראשון, הם היו נשמות אדם הראשון: שאול המלך, אבשלום. למה אבשלום חלק על אבא שלו? כי הוא היה נשמת אדם הראשון. אז שמשון מגן על כל העולם כלו, הוא דן את ישראל כאביהם שבשמים.

תנו רבנן, חמשה נבראו מעין דגמא של מעלה, וכלם לקו. למה? כי הם לא הלכו עם התפלה. הוא [שמשון] אומר "ישרה בעיניי", מה זה "ישרה בעיניי"? תגיד "אני לא יודע", למה אתה לוקח [מכנות פלשתים]? האין בכנות עמך? אי אפשר להביא אחת משוכו בנים יהודיה, אפלו תקח

הִיָּה אֹמֵר שְׁזֶה מָה' הוּא הִיָּה עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה. "כִּי תֵאָנֶה הוּא מִבְּקֵשׁ מִפְּלִשְׁתִּים"³.

בַּפּוֹף הוּא (- שמשון) מְגִיעַ הַבִּיתָה, הוּא אֹמֵר: אִיפֹה אֲשֵׁתִי? הוּא מִבִּיא גְדִי, אָדָם בָּא הַבִּיתָה – צָרִיךְ לְהִבִּיא מִתְּנָה; שׁוֹקוֹלֵד, מִרְמְלָדָה, גְּלִידָה, אֲרִטִיק, קֶרְטִיב, מִשְׁהוּ לְהִבִּיא הַבִּיתָה, הוּא הִבִּיא גְדִי שָׁלֵם, לְפָחוֹת שְׂבִיבֵי גְדִי. מֵהַיּוֹם כָּל אֶחָד יִבִּיא גְדִי לְאִשְׁתּוֹ, יֵשׁ לָךְ אִשָּׁה? תְּבִיא לָהּ גְדִי! זֶה מָה שְׁכָתוּב כָּאֵן, "וַיְהִי מִיָּמַיִם" – אִזּוֹ הוּא הֶלְךְ לְשִׁלְשִׁים יוֹם, הוּא הִבִּיא לָהּ גְדִי, מִתְּנָה – גְדִי, אִזּוֹ הוּא דוֹפֵק וְהִיא לֹא עוֹנָה. הוּא מְנַסֶּה לְפָתוּחַ אֶת הַדֶּלֶת – הֶחְלִיפוּ מְנַעוּל, הַכֹּל, כָּבֵר מִחְלִיפִים מְנַעוּלִים. הַיּוֹם מִחְלִיפִים מְנַעוּלִים, הֶחְלִיפוּ אֶת הַמְנַעוּל. מִי הֶחְלִיף אֶת הַמְנַעוּל? הִיָּה לוֹ אֶת הַמְּפָתוּחַ [הַסּוּם], זֶה הַחֶדֶר שֶׁל אִשְׁתּוֹ, הַחֶדֶר שְׁלוֹ.

וְהוּא שׁוֹאֵל אֶת אֲבָא שְׁלָה: אִיפֹה הִיא? הוּא אֹמֵר: תְּשִׁמַּע, לֹא בָּאתָ חֲדָשׁ יָמִים, לֹא הִתְקַשְׂרָתָ, מָה אֵינְךָ לָךְ טְלָפוֹן? אֵינְךָ לָךְ פְּלָאפוֹן? הוּא אֹמֵר: לֹא, אֲנִי רִק פְּלָאפוֹן כָּשֶׁר, אֲנִי בְּלִי פְּלָאפוֹן. אִזּוֹ אוֹתִי לֹא מְעַנֵּן, לִי לֹא אֲכַפֵּת, אִתָּה לֹא הִתְקַשְׂרָתָ, אֲנִי רְאִיתִי שְׂאִתָּה לֹא מִתְקַשֵּׁר, הֶחְלַטְתִּי לְתֵת אוֹתָהּ לְמִישֶׁהוּ אַחֵר. מָה זֶה? יֵשׁ גֵּט, תְּבֵא תְּבַרֵר, מִתְּמַנָּה לְצָרְעָה זֶה אֶחָד לְיַד הַשְּׂנִי, צָרְעָה זֶה צָרְעָה וְאֲשִׁתְּאֵל בְּצַמַּת שְׁמִשׁוֹן, עֲכָשִׁיו הֵינְנוּ שְׂמָה בְּצָרְעָה, צָרְעָה זֶה שְׂתִי דְקוֹת מִתְּמַנָּה, עִם הַחֲמוֹר שְׂתִי דְקוֹת, עִם הַמְּרַצְדָּס שְׂנִיָּה, עִם חֲלָלִית זֶה אֲלִפִית שְׂנִיָּה, זֶה גַם אִזּוֹ הִיָּה חֲלָלִיּוֹת, זֶה לֹא סֶתֶם – זֶה הָיוּ עֲפִים בְּאֹוִיר, בְּלַעַם עָף בְּאֹוִיר, פִּנְחָס עָף בְּאֹוִיר, צְלִיָּה עָף בְּאֹוִיר, כָּלֵם הָיוּ עֲפִים בְּאֹוִיר. "לִישׁוּעָתְךָ קוֹיִתִי הִי"⁴.

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

תָּא חֲזִי, הֵהוּא רְשַׁע כְּתִיב בֵּיה וַיִּלְךְ שְׂפִי, דָּא הוּא עֲלִיוֹן דְּדִרְגָּין דִּילִיָּה, חוּזָא דְכוּרָא. צְלִיָּה נָטַל תְּרִין, דְּכֵר וְנוּקְבָא. וּבִהָהוּא שְׁלִיט עֲלִיָּה, בְּגִין דְּשִׁלְטָנוּ דְּשִׁלִּיט עֲלִיָּהוּ נָטַל, וְאִתְּכַפְּיִין קַמִּיָּה.

³ כְּלוֹמַר שֶׁלֹא הִיא צָרִיךְ לֹמַר יִשְׂרָהּ הִיא בְּעֵינַי, אִפִּילוּ שִׁדְעָה שְׂכַךְ רִצּוֹן ה', אִלֵּא הִיא צָרִיךְ לְעַנּוֹת שְׂאִינּוּ יוֹדַע וְכ"ו]

⁴ זוה"ק במדבר קצ"ד ע"ב

מראי מקומות והערות

זו, אכל ברור הדבר כמו שנאמר וכמו שפרשוהו, ועל זה בא הפסוק ומוכיח.

כיון דנחת ההוא רשע לקמי פנחס, אמר ליה, רשע, כמה גלגולין בישינ עבדת, על עמא קדישא. אמר ליה לצליה, תא וקטליה, ולא בשמא, דלא אתחזי האי, לאדכרא עליה קדושה עלאה, בגין דלא תיפוק נשמתיה, ותתכליל במלין דדרגין קדישין, ותתקיים ביה מה דאמר תמות נפשי מות ישרים.

[תרגום: כיון שיירד אותו רשע אל פנחס, אמר לו: רשע! כמה גלגולים רעים עשית על העם הקדוש. אמר לו לצליה: בא והרג אותו, ולא בשם, שלא ראוי זה להזכיר עלי קדושה עליונה, בשביל שלא תצא נשמתו ותכלל בדברים של דרגות קדושות, ותתקיים בו מה שאמר תמות נפשי מות ישרים.]

בההוא שעתא עבד ביה כמה זיני מותא, ולא מית, עד דנטל חרבא דהנה תקין (ס"א חקיק) עלוי חוויא מהאי סטרא, וחויא מהאי סטרא. אמר ליה פנחס, בדיליה טול (נ"א קטול ליה), ובדיליה ימות. כדין קטל ליה, ויכיל ליה. דכף ארחוי דההוא סטרא, מאן דאזל אבתראה, בה ימות, ובה תפוק נשמתיה, ובה תתכליל. והכי מית בלעם, ודייני ליה בדינין בההוא עלמא, ולא אתקביר לעלמין. וגרמוי כלהו אתרקבו, ואתעבידו כמה חויין מזוהמין, מנזקי שאר ברין, ואפילו תולעתין דהו אכלי בשריה, אתהדרו חויין.

[תרגום: באותה שעה עשה בו כמה מיני מות ולא מת, עד שלקח חרב שהיה מתקן (חקוק) עליה נחש מצד אחד ונחש מצד שני. אמר לו פנחס: בשלו קח (הרג

ודא הנה (בראשית מט) שפיפון עלי ארח. על ההוא ארח, דעבד ההוא רשע, דכתיב (בראשית מט) יהי דן נחש עלי דרך, דא שמשון. שפיפון עלי ארח, דא צליה.

[תרגום: בא וראה, אותו רשע כתוב בו וילך שפי, זהו עליון שדרגותיו נחש זכר. צליה לקח שנים, זכר ונקבה, ובו שלט עליו, משום שהשלטון ששולט עליהם לקח והתכופפו לפניו. וזה היה (בראשית מט) שפיפון עלי ארח. על אותו ארח שעשה אותו רשע, שכתוב (שם) יהי דן נחש עלי דרך - זה שמשון. שפיפון עלי ארח - זה צליה.]

הנשף עקבי סוס, דא עירה, דהנה בהדיה דוד, דהנה אתי מדן, ובגיניה, תליא גבורתיה בוד, דכתיב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרקב. ויפול רוכבו אחר, דא שריה, דזמין למיתי בהדי משיחא דאפרים, ואיהו הוי משבטא דדן, וזמין איהו למעבד נוקמין וקרבין בשאר עמין. וכד דא יקום, כדין מתכא לפורקנא דישראל, דכתיב (בראשית מט) לישועתך קויית יי. ואף על גב דאוקמוה להאי קרא, אכל ברירו דמלה כמה דאתמר, וכמה דאוקמוה. ועל דא אתא קרא ואוכח.

[תרגום: הנשף עקבי סוס - זה עירה, שהיה עם דוד, שהיה בא מדן, ובגללו תלויה גבורתו בוד, שכתוב (שמואל ב ח) ויעקר דוד את כל הרקב. ויפול רוכבו אחר - זה שריה, שעתיד לבא יחד עם משיח בן אפרים, והוא משבט דן, ועתיד הוא לעשות נקמות וקרבנות בשאר העמים. וכשזה יקום, אז מחכה לגאלת ישראל, שכתוב (בראשית מט) לישועתך קויית ה'. ואף על גב שפרשוהו לפסוק

אז הוא אומר: מה קורה עם אשתי? הוא צועק: איפה אשתי? איפה אשתי? איפה אשתי? הוא אומר לו: תשמע, לא באת, לא היית, נעלמת לנו, התקשרנו בטלפון – לא ענית, אז יש לי את אחותה – תאמין לי, הרבה יותר טובה ממנה, אתה תהיה הכי מאשר בעולם. הוא אומר: אני לא רוצה להיות מאשר, אני רוצה את אשתי, תביא לי את אשתי עכשיו. הוא אומר: זה כבר אי אפשר, גמרנו, החדר סגור, נעול, החליפו מפתח.

[שמשון] לקח שלש מאות שועלים, שלש מאות, בפעם

הבאה נביא כאן שלש מאות שועלים, עם לפידים [ובגער אש בלפידים וישלח בקמות פלשתיים ובגער מגדיש ועד קמה ועד פרם וזו" (שפטים טו, ה)]. ועכשיו הכל עולה בלהבות – כמו בכרמל, הכל עלה בלהבות, זה היה לפני עשר שנים בדיוק, בתשע"ג. כל הכרמל עלה בלהבות, הביאו [מטוסי כבוי] מין, הביאו מטורקיה, הביאו מרוסיה, אורזנים מרוסיה הגיעו, רוסייה שלחה אורזנים; לא עזר כלום. עד שהאמריקאים שלחו "ספר טנק", "ספר טנק זה כל חמש דקות שמונים טון כל חמש דקות, [השרפה התרחשה בכרמל ש]זה

מוראי מקומות והערות

אי יקטיל חד מנייהו, רישא דיליה ביה יעביד חרשין עלאין, בגופא דיליה חרשין אחרנין, בזנבא דיליה חרשין אחרנין. תלת זיני חרשין, אית בכל חד וחד.

[תרגום: מצאנו בספרו של אשמדאי שנתן לשלמה המלך, שכל מי שהיה רוצה לעשות כשפים חזקים נסתרים מהעין, אם ידע הסלע ששם נפל בלעם, ימצא מאותם נחשים שהיו מצמצמות אותו הרשע, אם יהרג אחד מהם – בראשו יעשה כשפים עליונים, בגופו כשפים אחרים, בזנבו כשפים אחרים. שלשה מיני כשפים בכל אחד ואחד.]

אותו, ובשלו ימות. אז הרג אותו ויכל לו. שפך דרך אותו צד – מי שהולך אחריו, בו ימות, ובו תצא נשמתו, ובו יכלל. וכך מת בלעם, ודנים אותו בדיני אותו העולם ולא נקבר לעולמים. וכל עצמותיו נרקבו, ונעשו כמה נחשים מזהמים מזיקים שאר בריות, ואפלו התולעים שהיו אוכלים בשרו הפכו לנחשים.]

אשכחנא בספרא דאשמודאי, דיהב ליה לשלמה מלכא, דכל מאן דהנה בעי למעבד חרשין תקיפין סתימין דעינא. אי ידע טגרא דנפל תמן בלעם, ישכח מאינן חניין דהוון מגרמוי דההוא רשע,

מול הַיָּם, הוא מוֹרִיד צְנוּר לַיָּם, הוא שׂוֹאֵב תוֹךְ חֲמֵשׁ דָּקוֹת שְׂמוּנִים טוֹן, וּשְׂמוּנִים טוֹן כֹּל חֲמֵשׁ דָּקוֹת – לֹקֵחַ 12 שָׁעוֹת לְכַבּוֹת אֶת הַשָּׂרְפָה, כֹּל הַפְּרָמֶל עֲלֶה בְּלֶהֱבֹת, נִיר עֲצִיּוֹן, קִשֵּׁת, בֵּית אֶרֶן, הַכֹּל עֲלֶה בְּלֶהֱבֹת, כְּבָר הַכֹּל עֲלֶה בְּלֶהֱבֹת. עֲכָשְׁיוּ שָׁמָּה, כֹּל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים עוֹלָה בְּלֶהֱבֹת, כֹּל הָאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים עוֹלָה בְּלֶהֱבֹת, [עֲקָב פֶּדָה] שְׁשָׁלֵשׁ מֵאוֹת שׁוּעֵלִים רָצִים בְּשָׂדוֹת עִם לְפִידִים, לְפִיד אֶחָד בֵּין שְׁנֵי זַנְבוֹת, "וַיִּבְעֶר אִשׁ בְּלִפְיֵדִים וַיִּשְׁלַח בְּקִמּוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְעֶר מִגְדִּישׁ וְעַד קָמָה וְעַד כָּרֶם זֵית", הַגְּמָרָא מְבִיאָהּ בְּכַבָּא מְצִיעָא אֶת הַסְּגִיָּא הַזֹּאת "מִגְדִּישׁ וְעַד קָמָה וְעַד כָּרֶם זֵית" – הַכֹּל עֲלֶה בְּלֶהֱבֹת, מַה שְּׁמַעֵץ עֲלֶה בְּלֶהֱבֹת, עֲצִים, בְּתֵי מְלוֹן, הַכֹּל עוֹלָה בְּלֶהֱבֹת.

"וַיֹּאמְרוּ פְּלִשְׁתִּים מִי עָשָׂה זֹאת? וַיֹּאמְרוּ" שְׁמִשׁוֹן"! הַיּוֹם, אִם אָדָם רוֹאֶה אֶת אִשְׁתּוֹ הוֹלְכֶת [עִם אָדָם זָר] עוֹשָׂה קְנִיּוֹת, אִשָּׁה נֹסֵעָה לְשׁוּיָן וְהִיא לֹא הִסְפִּיקָה לְהִגִּיד זֹרְקִים אֲבָנִים – זֶה "רְפָלְקִס",

לוֹ, הִיא רוֹצָה לְהִתְאַוֵּר, קוֹרְאִים לָזֶה "נְקוּי רֵאשׁ", "נְקוּי רֵאשׁ" – הִיא רוֹצָה לְנִקּוֹת אֶת הָרֵאשׁ, הִיא לֹא יְכוּלָה לְעַמֵּד בְּלַחֵץ שֵׁישׁ לָהּ עֲשָׂרָה יָלָדִים, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ – עֲשָׂרָה כְּלָבִים יֵשׁ לָהּ, לֹא יָלָדִים... אִזּוֹ הִיא לֹא יְכוּלָה לְעַמֵּד בְּ"לַחֵץ" שֶׁל הָעֲשָׂרָה כְּלָבִים וְחֲמֵשׁ תַּפִּים וְעוֹד עֲשָׂרִים חֲתוּלִים, זֶה "לַחֵץ אֲדִיר", אִזּוֹ הִיא בְּרַחָה לוֹ לְשׁוּיָן. אִזּוֹ הִיא אוֹמֵר: טוֹב, הִיא תִּבָּא עוֹד שְׁבוּעַ. עוֹד שְׁבוּעַ – הִיא הוֹלֵךְ לְסַפֵּר לְקַנּוֹת, הִיא רוֹאֶה אוֹתָהּ עִם עוֹד מִיִּשְׁהוּ. הִיא שׁוֹאֵל: "מָה, מָה זֶה"? לֹחֲצִים אֶחָד אֶפְסֵ אֶפְסֵ – [מֵאִיעִים] חֲמֵשׁ נִידוֹת, עֲשָׂרִים אֲזִיקִים, עֲשָׂרִים שׁוֹטְרִים, מְקַבֵּל עֲשָׂרִים שָׁנָה. הִיא אָמַר "מָה זֶה" זֶה נִקְרָא לְאִים... הִיא אִים עֲלִי. אֲנִי הִכְרַתִּי כָּאֵלֶּה אֲנָשִׁים. "הִיא אִים עֲלִי, מָה, אֲנִי יֵשׁ לִי חִפְשׁ, אֲנִי יְכוּלָה לְעֲשׂוֹת [כִּכְל הַעוֹלָה עַל רִחִין]. טוֹב – תְּקַבְּלִי גֵט, יְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁהוּא הִרְבִּיעַ לָךְ מְכוֹת, קוֹרְאִים לָזֶה "רְפָלְקִס" – מָה שֶׁהוֹלֵךְ בְּלִי כְּוָנָה זֶה "רְפָלְקִס", זֹרְקִים אֲבָנִים – זֶה "רְפָלְקִס",

מְסַכְנָה, אִמְלָלָה, יִלְדָה בַּת 12, אֹז הַתְּחַתְּנוּ בְּגִיל 12. כְּתוּב: הָאִישׁ [מְקַדֵּשׁ בּוֹ וּבִשְׁלוּחוֹ, הָאִשָּׁה מִתְּקַדְּשֶׁת בָּהּ וּבִשְׁלוּחָהּ, הָאִישׁ מְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ כְּשֶׁהִיא נְעִרָה. אֹז בְּגִיל 12 הָיוּ מִשְׁתַּדְּכִים, אַחֲרֵי זֶה רַבִּים, אַחֲרֵי זֶה בּוֹרְחִים, אַחֲרֵי זֶה נְעַלְמִים. לָמָּה הַפְּסִיקוּ? כִּי הַבַּחֲוָרִים נְעַלְמוּ, פְּתָאם יֵשׁ לוֹ אִשָּׁה עַל הָרֹאשׁ, אִשָּׁה שְׂאוּמֶרֶת לוֹ עִכְשָׁיו תַּעֲשֶׂה כְּכֹה, עִכְשָׁיו תֹּאכַל, עִכְשָׁיו תִּשְׁתֶּה, עִכְשָׁיו תִּישֵׁן – וְזֶהוּ, בְּרַח, וְעִכְשָׁיו הַנְּשִׂים נִשְׂאָרוֹת [עֲגוּנוֹת] כָּל הַחַיִּים. וְגַם הוּא הֵלַךְ לַהֲיִוֹת חָיִל בְּצַבָּא – וְגַמְרָנוּ, יֵשֶׁר הַתְּגַיִס לְצַבָּא, בְּרַח מֵאִשְׁתּוֹ וְנִעְלַם. הָאִשָּׁה נִשְׂאָרָה עֲגוּנָה עַד סוֹף הַחַיִּים, אֹז הַפְּסִיקוּ [לַחֲתוֹ בְּגִיל מוֹקֵדָם]. אָבֵל פְּעַם הָיוּ מִחַתְּנִים בְּגִיל 12, אֹז הָיוּ מִחַתְּנִים בְּגִיל 12. כִּי הָאָב מְקַדֵּשׁ אֶת בִּתּוֹ כְּשֶׁהִיא נְעִרָה, נְעִרָה – וְלֹא לַפְּנֵי נְעִרָה.

יֵשֶׁר לְקַחוּ אוֹתָהּ [אֶת אִשְׁתּוֹ לְשִׁעְבֵר שֶׁל שְׂמִשׁוֹן] וְשָׂרְפוּ אוֹתָהּ בָּאֵשׁ. [אִמְרוּ שְׂמִשׁוֹן:] מָה, שָׂרְפוּ לִי אֶת הָאִשָּׁה שְׂלִי? שָׂרְפוּ אֶת אָבֹא שְׂלָהּ, אֶת

אֲנָשִׁים עוֹשִׂים אֶת זֶה בְּתוֹר "רְפִלְקִס", זֶה אוֹטוֹמָטִי – כְּכֹה נוֹלְדִים, זֶה מִהֵמַח שֶׁל הָאֵמָא כְּבָר, כְּנִרְאָה שְׂהָאֵמָא גַם זָרְקָה אֲבָנִים – אֹז הוּא נוֹלֵד הוּא כְּבָר זוֹרֵק אֲבָנִים, הוּא כְּבָר מִתְחַצֵּף, הוּא כְּבָר הַיִּפְרָאקְטִיבִי, הוּא קוֹפֵץ בַּפֶּתַח, הוּא זוֹרֵק כְּפִסּוֹת עַל הַמּוֹרָה. אִפְלוּ אִינְשִׁיִּין זָרֵק כְּפִסָּא עַל הַמּוֹרָה, הִיא בְּרַחָה מִהַבֵּית סֵפֶר, אֹז לֹא יָדְעוּ אִיךָ לְהַתְּפִיטֵר מִמֶּנּוּ – שְׁלַחוּ אוֹתוֹ לְשׂוּיָן.

עַל כָּל פְּנִים, אָדָם – מַה שְׂיֵשׁ לְאָדָם, הַכֹּל – זֶה מִהֵמַח שֶׁל הָאֵמָא, אִם הוּא יֵלֵד טוֹב – זֶה מִהֵמַח שֶׁל הָאֵמָא, אִם הוּא יֵלֵד לֹא טוֹב – זֶה גַם מִהֵמַח שֶׁל הָאֵמָא, אֹז הַכֹּל בָּא מִהֵמַח שֶׁל הָאֵמָא.

אֹז עִכְשָׁיו שׂוֹאֲלִים [הַפְּלִשְׁתִּים]: מִי שָׂרַף לָנוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ, מְדִינָה שְׂלָמָה שָׂרְפוּ, אֶת כָּל עֵזָה, כָּל אֲשַׁקְלוֹן, כָּל אֲשַׁדּוּר, קְרִית גַּת, הַכֹּל עֲלָה בְּלֶהֱבוֹת. מִי עֲשָׂה? אֲמָרוּ: שְׂמִשׁוֹן! שְׂמִשׁוֹן? וּוְאֵי – הוֹלְכִים שׂוֹרְפִים אוֹתָהּ. יִלְדָה

אמא שְׁלֵה, בְּסִדֵּר – אָבָא וְאִמָּא, כְּעַם שֶׁשָּׂרְפוּ לוֹ אֶת אֶשְׁתּוֹ. הוּא הַפְּלִשְׁתִּים בְּעֶצְמָם הֵם הִבִּינוּ שְׂאֵם לֹקְחִים לְאָדָם אֶת הָאִשָּׁה שְׁלוֹ – צְרִיכִים לְשָׂרֵף אֶת הָאָבָא שְׁלֵה וְאֶת הָאִמָּא שְׁלֵה וְאֶת הָאִחִיוֹת שְׁלֵה וְאֶת הָאִחִים שְׁלֵה! לְשָׂרֵף אֶת כָּלָם. וְהוּא [שְׁמִשׁוֹן] רִק

הוספות ממורינו הרב שליט"א

במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בווער
לפניו עד לב השמים, והוא בשביל
קדושת השם יתברך שוכר את טבעו
ומפיל את עצמו להאש על קדושת
השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש
ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו
שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות
עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע
וברכה ראשונה של שמונה עשרה
יהרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו
אותו כל אומות העולם בכל עיניהם
קשים ויפשטו עורו מבושרו להכחיש
חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים
ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר
בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר
לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע
ותפלה כדיון.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש
יכוין בנזכר לעיל, ופשוטחיל להרגיש
תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר
לעיל, ותיקף ומיד יאמר בפיו ובלבבו
שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית
מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר
לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא
מהצרעת מושכא דחויא, ופך יאמר.
וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג
ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יז

גם אמר שהווג של הצדיק
האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די
שאינו לו שום תאוה כלל, כי אם
אדרבא יש לו יסורין מזה ממש
כמו יסורי התינוק בשעת מילה.
כי ממש יסורין אלו יש להצדיק
בשעת וווג ויותר מזה. כי התינוק
אין לו דעת, על כן אין תיסורים
שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק
שיש לו דעת יסוריו גדולים
מתתינוק. וזה היה אצלו דבר
פשוט ואמר שכל אדם יכול
לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי
הנראה מדבריו היה שקדשתו של
עצמו גבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם
וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה,
ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או
שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה
מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי
בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר

חלק בראש, כי הם אבות הטמאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל וטרה ויגיעה רבה בלי האי, ואולי יוכל להפך מבקו ומזגו הרע.

תקוני זהר

תיקוני זהר תיקון תלתין ותרתיין דף עו, ע"ב

אמר רבי אלעזר, וכי מאן דאית ליה עבדא ואפיק ליה לחירו משעבדניה, אית ליה לרבוניה לשבחא גרמיה במפקנותא לחירו לעבדיה, וכי קודשא בריך הוא דאמר לאברהם (בראשית טו יג) כי גר יהיה זרעך וכו' אית לשבחא גרמיה כמה (דף עו ע"ב) זמנין אשר הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כ ג), אמר ליה רבי שמעון הכי הוא ודאי, אבל הכא לא משבח קודשא בריך הוא גרמיה דאפיק לון מן גלותא, אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לאשתמודעא בדרגא דאפיק לון דאיהו יובלא, דאתמר ביה (ויקרא כה יא) יוכל היא שנת החמשים שנה, ואינון חמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה בסניי פר חד דלא אתמסר ליה, ובגין דא אדכיר חמשין זמנין באורייתא יציאת מצרים. אמר הא ודאי אתישב דעתאי: מאן אלהים אחרים, אלן ממנן דשבעין אומין, וסמאל ונח"ש הא ע"ב, בגין דא יהיב קודשא בריך הוא אורייתא מימנא דאיהו חסד ומשמאלא דאיהו גבורה, דאית בה שבעין אנפין לשוכא משבעין אומין, ואורייתא

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינויים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ותבדך יותר מתענוג גשמי זהה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושהיה או בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אהז זוזו

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו ככח ולו כחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות טהורות זכות וברות, וזר לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים ומפשים בנים משחיתים כל מום כם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו נבר על חטאי שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחפי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא גרמא להם בנויקים היו צועקים מרה עליו כאמר, למה עברתנו ובעזן חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים

יח. שמות יג (ד) היום אתם יצאים בחדש האביב:

יט. שמות יג (ח) והגדת לבנד ביום ההוא לאמר בעבור זה עשה ה' לי מצאתי ממצרים:

כ. שמות יג (ט) והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך למען תהיה תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים:

כא. שמות יג (יג) והיה כי ישאלך בנד מחור לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים מבית עבדים:

כב. שמות יג (יז) והיה לאות על ידך ולטוטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו ה' ממצרים:

כג. שמות מז (י) ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי ה' הוציא אתכם מארץ מצרים:

כד. שמות מז (לב) ויאמר משה זה הדבר אשר צוה ה' מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים:

כה. שמות כ (ב) אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים:

כו. שמות כג (ט) את חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב כי בו יצאת ממצרים ולא יראו פני ריכם:

כז. שמות כט (מו) וידעו כי אני ה' אלהיהם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לשכני בתוכם אני ה' אלהיהם:

כח. שמות לד (יח) את חג המצות תשמור שבעת ימים תאכל מצות אשר צויתך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים:

כט. ויקרא יט (ל) מאוני צדק אבני צדק איפת צדק והיו צדק יהיה לכם אני ה'

אתייהיבת ממני ואשא דאינו תרין, לשוקא לישראל מסמאל ונחש דאינו ממני ואשא, ובגנייהו אתמר (שמות כג) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, ולקבל שבעין ואמין שבעין נפש, ומאן דעבר על שבעין אנפין דאורייתא דאתמר לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, שלטין שבעין ממנן ואמין דיצר הרע על שבעין נפש:

חלק מהמקומות בהם הזכיר ה' את

יצאת מצרים

כפי שכתב הגר"א

יד, שמות ו (י) לכן אמר לבני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים והצלתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נמויה ובשפמים גדלים:

זו, שמות ו (י) ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם כי אני ה' אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים:

מז, שמות יב (יג) ושמרתם את המצות כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם חקת עולם:

(והנה לכאן אפשר לומר שהוא ט"ס בדברי רבנו ובמקום "ב צ"ל ז', וכונתו לפסוק בשמות ז, ד ולא ישמע אלכם פרעה ונתתי את ידי במצרים והוצאתי את צבאתי את עמי בני ישראל מארץ מצרים בשפטים גדלים: אמנם אין נראה כן דא"כ יש להגיה ג"כ והצאתי, ועוד א"כ למה לא חשיב הפסוק שבשמות י"ב, ולכן נראה להגיה צבאותיכם, ולא חשיב הפסוק שבשמות ז' כיון שנאמר רק למשה ואהרן).

יז, שמות יג (ג) ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי בחזק יד הוציא ה' אתכם מזה ולא יאכל חמץ:

חזקה ובורע נטויה על כן צוה ה' אלהיך לעשות את יום השבת:

מ. דברים פרק ו (ב) השמר לך פן תשכח את ה' אשר הוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

מא. דברים פרק ו (כא) ואמרת לבנה עבדים היינו לפרעה במצרים וציאנו ה' ממצרים ביד חזקה:

מב. דברים פרק ו (כג) ואיתנו הוציא משם למען הביא אתנו לתת לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו:

מג. דברים פרק ז (ח) כי מאהבת ה' אתכם ומשמרו את השבעה אשר נשבע לאבותיכם הוציא ה' אתכם ביד חזקה ויפדך מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים:

מד. דברים פרק ז (ט) המסת הגדלת אשר ראו עיניך והאתת והמפתים והיד החזקה והזרע הנטויה אשר הוציאך ה' אלהיך פן יעשה ה' אלהיך לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם:

מה. דברים פרק ח (יד) ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

מו. דברים פרק ט (י) זכר אל תשכח את אשר הקצפת את ה' אלהיך במדבר למן היום אשר יצאת מארץ מצרים עד באכם עד המקום הוה ממרים הייתם עם ידוד:

מז. דברים פרק יא (י) כי הארץ אשר אתה בא שמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית בגדלך בגן הירק:

מח. דברים פרק יג (יא) וסקלתו באבנים ומת פי בקש להדיחך מעל ה' אלהיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים:

אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים:

ל. ויקרא כב (לב) המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה':

לא. ויקרא פרק כג (מג) למען ידעו דרתיכם כי בסבות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם:

לב. ויקרא פרק כה, (לח) אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ פנען להיות לכם לאלהים:

ויקרא פרק כה, (מב) כי עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממפת עבד:

ויקרא כה (נה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני ה' אלהיכם:

לג. ויקרא פרק כו (נ) אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהית להם עבדים ואשבר מטת עלכם ואולד אתכם קוממיות:

ויקרא פרק כז (מח) וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני ה':

לד. במדבר פרק טו (מא) אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני ה' אלהיכם:

לו. במדבר פרק כג (כב) אל מוציאם ממצרים כתועפת ראם לו:

לז. במדבר פרק כד (ח) אל מוציאם ממצרים כתועפת ראם לו יאכל גוים צריו ועצמותיהם וגרם וחציו ימחין:

לח. דברים פרק ה (ו) אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים:

לט. דברים פרק ה (טו) וזכרת כי עבד היית כארץ מצרים ויצאך ה' אלהיך משם ביד

יבגין דא - ומשום כך חזקא דאדם עבר - החטא שאדם הראשון עבר על ציווי ה' שאמר: 'ויצו יי אלהים, ואוקמוה - ופירשו חז"ל: אין צו אלא עבודה זרה, אעבר עליה - ואדם עבר על ציווי, ארביב ליה במפת תרח - לכן הרכיב אותו הקדוש ברוך הוא במיפת תרח דכיה דתח לקודשא בריך הוא - שבו הרתיח והכעיס את הקדוש ברוך הוא דעבר על צו מעבודה זרה - שעבר על 'צו' שהוא איסור עבודה זרה, ולאחר מכן על ידי שנתגלגל באברהם שיצא ממנו תדר בתיובתא - חור אדם הראשון בתשובה ותפר צולמין דעבודה זרה - ושבר את הצלמים של העבודה זרה וכל מוונני דיליה - וכל האוכל שלהם, הוא תקין במה דחב - והוא תיקן בזה את העוון שחטא בו ותפר חזקא - ושבר את המשחית שנכרא מעוונו, ובניינא בישא דבנה - ואת הכנין הרע של הקליפות שבנה על ידי העבירות, ואמליך ליה לקודשא בריך הוא ושכינתיה על עולם - והמליך את הקדוש ברוך הוא ושכינתו על העולם. במאי - במה המליך אברהם את הקדוש ברוך הוא, בגין דקדיש שמייה ותפרך ברכים - לפי שקידש את שמו יתברך ברכים ועאל בגווא לאתוקרא גרמיה - ונכנס כאש על מנת להשרף, כדי לקיים ביה - לקיים בעצמו 'פסילי אלהיהם תשרפון פאש' והיינו ששרף את הרע שהיה בו מאדם הראשון, ולא עוד אלא דלאבנו תרח אהדר בתיובתא - ולא רק זה אלא שגם את אביו תרח החזיר בתשובה, ואעיל ליה ולאמיה ולכל מארי דהתוא דרא בגו עדין - והכניס אותו ואת אמו ואת כל בעלי אותו הדור לגן עדן. וקבי אתלבן בגווא - וכך גם נתלבן כאש בכספא דאיהי

מט. דברים פרק מז (א) שמור את החדש האביב ועשית פסח לה' אלהיך כי בחדש האביב הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה: ג. דברים פרק מז (ג) לא תאכל עליו חמין שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני כי בחפזו יצאת מארץ מצרים למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך: נא. דברים פרק מז (ו) כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשכן שמו שם תזבח את הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים:

הנאולה בשבועות

תקוני זרע תקון חד ועשרין

(ישעיה ד) "וברחמים גדולים אקבצך". וביה יפקון על ידא דההוא דאתייהוב אורייתא על ידיה בשבועות, (ס"א. דאזיל לימינא להיינו פסח). בההיא זמנא אז ישיר משה. ובסכות (בראשית ל) "ויבא יעקב שלם".

פירוש הגר"א לתיקוני זרע דף סב ע"ב

ובסכות ויבא יעקב כו'. ר"ל בפסח השם יתברך יוקים לישראל מגלותא, הקמת ראש, ובשבועות יצאו מגלותא, ובסכות יבואו לירושלים, וכמו שכתוב: ויעקב נסע סכותה כו', ויצא יעקב שלם, והוא סוכת שלם, מלכי צדק מלך שלם:

כולם התגיירו אחר שאברהם ניצל

מכשכש האש

זרע עם ביאור 'המאור'

את חטא עבודה זרה שחטא אדם הראשון תיקן אברהם אבינו בכך ששבר את פסילי אביו, וקידש שם ה' ברבים על ידי שנכנס לכבשן האש, ובוה נתלבן הכסף ויצא ממנו העופרת שהוא ישמעאל, ונחשב שאדם הראשון עשה שינוי השם על ידי אברהם, ובכך נתקן.

אות ב' פתוחה מרוח רביעית, אם כן כְּמֵאֵי אֵיהִי מְחֻשָּׁבָה סְתִימָא כְּה - ואם כן במה נחשב שהמחשבה שהיא חכמה סתומה בכינה.

וכדי לישב הדברים ולפרש הסוד חוזר אליהו הנביא בדרשתו לראשית סדר ההשתלשלות, אל תחילת תיקון העולמות לאחר שבירת הכלים ומיתת ז' המלכים שתיקונם וביורם נעשה באמצעות מוחא סתימאה דאריך אנפין, כמו שמפרש והולך:

להבנת המאמר דלקמן נקדים על פי המובא בספר מבורא שערין (שער ג חלק ב פרק ו): נודע כי ז' ספירות תחתונות דעתיק מתלבשות בז' תיקוני רישא דאריך אנפין, וחסד דעתיק מתלבש בכתר דאריך אנפין שהוא הגלגלתא שלו, וגבורה דעתיק מתלבשת בחכמה דאריך הנקרא 'מוחא סתימאה'. ואלו הם שני הראשים של אריך אנפין, דהיינו - כתר שבו מתלבש חסד דעתיק הנקרא 'אוריא דכיא', וחכמה בה מתלבש גבורה דעתיק הנקראת 'בוצינא דקרדינותא.

עוד מבורא שם שהכתר והחכמה הם בחינות זכר ונקבה, ולפיכך החכמה היא גבורה כי היא בחינת נוקבא כנגד הכתר שהוא דוכרא.

עוד התבאר שם שכל הכיוררים של שבעה מלכים שמתו בשבירת הכלים נעשים באמצעות המחשבה. כי אריך אנפין היה מברר בגו מחשבה דיליה, דהיינו במוחא סתימאה, את כל בירורי המלכים. כי אין בירור אלא במחשבה. והנה אלו הב' ראשים הנזכרים, דהיינו 'אוריא דכיא' (כתר דאריך אנפין שבתוכו חסד דעתיק) ו'בוצינא דקרדונותא' (חכמה דאריך אנפין שבתוכה גבורה דעתיק) הם שורשים לפרצופי אבא ואימא דאצילות, באופן זה: כי חסד דעתיק הגנוז בכתר דאריך אנפין הוציא ממנו רוח אחד שהיה גנוז בעתיק יומין, והרוח הזו היא סוד את יו"ד היוצאת מהמילה או"ר, ונשאר או"ר.

והיו"ד הזו היא אבא, שהוא סוד את י' משם הו"ו"ה ב"ה. ואחר שיצא הי' הזה מאו"ר נעשה ממנו אבא הוא מלביש את חסד דאריך

מוזנימא דמלכא - כמטבע כסף שהיא המטבע של המלך וְשִׁקְרָה לָהּ בְּעוֹפְרַת - ושיקר בעופרת, היינו שקרא אלהים לעבודה זרה, אַעִיל לִיָּה כְּנֹדְרָא - ולכן הקב"ה הכניס אותו באש וְנִפְקָה הַעוֹפְרַת לְכָר - ויצא העופרת לחוץ, שהוא יְשֻׁמְעָאֵל, וְכִינִן דָּא נִפְקָה - ומושום כך יצא ישמעאל מִצַּחֲק בְּעִבּוּדָה זָרָה שהוא החטא של אדם הראשון, וְאִשְׁתָּאֵר אָדָם מְלוּבָן - ונשאר אדם הראשון נקי ומלובן מהפסולת שהיתה בו, וְהָאֵי אֵיהִו - וזה הוא שִׁנּוּי הַשֵּׁם שַׁעֲשֵׂה אָדָם הַרְאִשׁוֹן, דְּכַד אֶתְגַּלְגַּל אָדָם - שכאשר התגלגל אדם הראשון בדורות הבאים פְּעִי לְמַעְבַּד לִיָּה - רצה לעשות לעצמו שִׁנּוּי הַשֵּׁם שִׁנּוּי מְקוֹם וְשִׁנּוּי מַעֲשֵׂה, וכאברהם שיצא ממנו ישמעאל נעשה שִׁנּוּי הַשֵּׁם.

סוד נקודה בהיכליה

תיקוני זכר תיקון המשאה מבורא ע"פ 'הכתר והכבוד'

והתחיל רשב"י לדרוש: כְּרֵאשִׁית הנה תיבה זו היא נוטריקון ב' רֵאשִׁית והב' דגושה ויש בתוכה נקודה, וציור זה רומז לחכמה ובינה שהם סוד נְקוּדָה כְּהִיבְלִיָּה - נקודה בהיכל שלה, הנקודה היא בחינת חכמה סוד אות י' כעין נקודה, והיא בתוך הב' סוד הבינה, וְהָאֵי נְקוּדָה אֵיהִי מְחֻשָּׁבָה סְתִימָא - וזו הנקודה היא סוד חכמה הסתומה בתוך בינה, כמו שאבא גנוז באימא.

אֲדָהְבִי - בתוך שהיה רבי שמעון דורש בסוד זה, הָא אֵלֵיהּ אִדְמֵן לְגִבְיָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן - הרי אליהו נודמן לשם ובא אצל רבי שמעון, והקשה על דבריו אָמַר לִיָּה - אמר לו [אליהו לרבי שמעון] רַבִּי רַבִּי - בלשון חיבה, וְהָא ב' פְּתִיחָא אֵיהִי - והרי

אֶתְפַּשְׁט קו - וכאשר התפשט ויצא אותו הקו **דְּאִיְהוּ ו' מִן הַמֶּדָּה** - שהוא הניצוץ המתפשט כעין ו' לאחר צאתו מהגבורה דעתיק הנקראת 'מדה', או **אִיְהוּ** - היא [חכמה דאריך אנפין] **אֶתְפַּתְחַת - נפתחת**, כי אותו הניצוץ שהיה סותם אותה ירד להתלבש באימא, **וְאֶתְעִבְדַת ב'** - ונעשית כעין צורת ב', פתוחה מרוח רביעית, **וְדָא בְּרֵאשִׁית** - וזה הסוד הנרמז בתיבת בראשית, דהיינו **ב' רֵאשִׁית** - ב' היא גבורה דעתיק המלובשת בחכמה דאריך אנפין שהיא סוד ראשית, וזו הגבורה דעתיק מלובשת בחכמת אריך אנפין כעין **נְקוּדָה בְּהִיבְלִיָּה** - נקודה בהיכל שלה ומחבור שתיהן נעשה צירוף התיבה בראשית.

עד כה התבאר כי גבורה דעתיק מלובשת במוחא סתימאה דאריך אנפין שהיא בתחילה כעין מ"ם סתומה, ולאחר שיוצא ממנה ניצוץ הגבורה נעשית ב' פתוחה, גם התבאר שהחכמה דאריך אנפין שבתוכה מתלבשת גבורת עתיק נקראת 'עוקא' שפירושה 'טבעת', ועתה יפרש אליהו שהטבעת הזו הם סוד המוחין, כי המוחין הם ארבעה - חכמה ובינה ודעת הכלולה מב' שהם החסדים והגבורות, ואלו הדי' מוחין נעשים כעין ד' ווי"ן המסודרים בריבוע, ויוצרים יחד צורת מ"ם סתומה והיא סוד מ"ם סתומה של ל'סרבה המשרה' (ישעיהו 10 ט) ח, וזה מה שמפרש לקמן:

וְכַד אִיְהוּ ס סְתִימָא - וכאשר חכמה דאריך אנפין היא בסוד מ"ם סתומה, דהיינו קודם שיצא ממנה ניצוץ הגבורה, או **אִיְהוּ מ"ם רְפֵתָא** - היא סוד המ"ם הגדולה מהכתוב (ישעיהו 10 ט) **לְסִרְבָּה הַמְשֻׁרָה'** - שנכתבת על פי המסורה מ"ם סתומה באמצע תיבה, **וְאֶתְעִבְדַת עֲזָקָא** - ונעשית חכמה דאריך אנפין כעין טבעת מרובעת סתומה מד' רוחותיה, כי כל מוח

אנפין, ובאותו פרצוף אבא נגנו אותו אירא. ובאותו האופן גם מבוציא דקרדינותא שהיא גבורת עתיק שבחכמת אריך אנפין יצא ניצוץ אחד, והניצוץ הזה נגנו במעי אימא, וזה סוד הגבורות שנמצאים במעי אימא שנמשכים אליה מגבורת עתיק. ועתה על פי ההקדמות הללו נבין בעז"ה המאמר דלקמן.

אֶלָּא כדי לתרץ הקושיא יש לחזור לראשית סדר ההשתלשלות, כי הנה **בְּרֵישׁ הַיּוֹמָנוּתָא דְּמִלְכָא** - בראשית ותחילת שלטונו של המלך ב"ה דהיינו בזמן שהחל הכיורוד לצורך תיקון ו' מלכים שמתו בשבירת הכלים, או **בּוֹצִינָא דְּקַרְדִּינִיתָא** - הנר החזק דהיינו גבורה דעתיק המלובשת במוחא סתימאה דאריך אנפין, **כַּד מְדִיד מְשִׁיחָא** - כאשר מדדה [אותה] הגבורה דעתיק בתוך מוחא סתימאה דאריך אנפין] במידה כמה שפע להשפיע לתחתונים, או **יְהוּ נְקוּדָה** - אותה הנקודה שהיא חכמה דאריך אנפין שבתוכה מלובשת גבורה דעתיק **נְפִיק מִיְנָה קו** - יצא ממנה קו שהוא ניצוץ הגבורה היוצא מגבורה דעתיק כדי להתלבש במעי אימא, והוא נמשך ויוצא החוצה כעין קו, **דְּסְתִימָא נִיצוּצָא הָיִיא מְחֻשְׁבָּה** - שאותו הניצוץ קודם צאתו להתלבש במעי אימא, בהיותו גנו בחכמת אריך, היה סותם את אותה המחשבה שהיא חכמה סתימאה דאריך אנפין **בְּגוּוּנָא דָא ס** - כעין מ"ם סתומה.

ועתה יפרש איך היתה החכמה נפתחת לאחר שיצא ניצוץ הגבורה מחכמה דאריך אנפין וירד להתלבש בתוך הבינה:

בְּקַדְמִיתָא - בתחילה, כאשר ניצוץ הגבורה עורו סתום בחכמה דאריך אנפין, או החכמה **אִיְהוּ מ"ם סְתִימָא** - היא סתומה מכל עבריה כעין מ' סתומה, **וְכַד**

כלול מד' מוחין חו"ב חו"ג, והם מסודרים כעין ריבוע שד' צלעותיו הם ארבעה ווין המשלימים יחד צורת טבעת מרובעת ובתוך אותה הטבעת חתומה וסגורה גבורה דעתיק.

דהיינו חכמה דאריך אנפין, אין בה כל היכר גוון, לא חוור ולא סומק ולא אוכם ולא ירוק ולא גוון כָּלָל - לא לבן ולא אדום ולא שחור ולא ירוק ולא שום גוון כלל, כי כל היכר הגוונים הרמוזים למידות העליונות שייך רק מאבא ואימא דאצילות ולמטה אך אינם ניכרים במקום עליון זה, וְכִד אֶתְפַּשְׁמָא לְאַנְתְּרָא - וכאשר החסד דעתיק שבכתר דאריך אנפין התפשט להאיר למטה, יצאה ממנו רוח אחת שהיא סוד אות ה' מאו"ר ונשאר או"ר, וממנה נתקן ונבנה פרצוף אבא שהוא אות ה' דאצילות, וכמו כן גם מגבורה דעתיק שבחכמה דאריך אנפין ונקראת בוצינא דקרדינותא יצא ניצוץ אחד ונגנון במעי הבינה, ואזי איהי עבִידת גוֹנִין לְאַנְתְּרָא - היא [דהיינו החכמה שהיא בחינת נקבה כלפי הכתר] עושה גוונים להאיר לתחתונים, כי מאבא ואימא דאצילות מתחילים להצטייר הגוונים של המידות.

וביאר מורינו הרב שליט"א: בראשית, ב' ראשית, והנקודה שבתוך ה-ב היא הנקודה בהיכליה, שממנה נוצר ונמשך ה', והנקודה היא מחשבה סתומה, שאל אליה הנביא והרי האות ב' פתוחה אם כן כמה היא מחשבה סתומה. אלא בתחילה אזי הגר החזק (- שהוא הנקודה בהיכליה) כשיצאה למדוד איזה גודל יהיה השמש ואיזה גודל יהיה הירח (כלומר שממנה נמדד כמה שפע ישפיע לכל דבר) אזי יצאה מהנקודה ק, שאותה קו לפני שיצא היה סתום כצורת ה', והתחילה היה מ"ם סתומה, היינו שבתחילה היה כתוב בתורה 'פראשית' וכשהתפשטה אותה קו מידה ה-ם נבקעה ונהיתה ב', וזה בראשית ב' ראשית, נקודה בהיכלה, ואחר שחוקיה המלך לא שר לה' ולא ניגן לכבוד ה' אחר שניצל מסנחריב וחילולותיו נסתמה ה' ונהייתה מ"ם גדולה וזה 'לסרכה המשרה', ונייתה כעין טבעת ולכן נאמר לגבי

והנה הקדמנו לעיל את המובא (מבוא שערים שם) כי כתר וחכמה דאריך אנפין שבתוכם מלוכשים חסד וגבורה דעתיק הם בחינות זכר ונקבה ויש ביניהם בחינת זווג, ויחוד עליון זה נרמז בסוד הקידושין שהחתן מקדש את כלתו באמצעות הטבעת. ועל פי סוד יש לעשות את הטבעת עגולה מבפנים ומרובעת מבחוץ. וריבוע הטבעת רומז לסוד ה'עזקא' שהיא חכמה דאריך אנפין שבתוכה מתלבש כתר דאריך אנפין.

וּבְגִינָה אֶתְמַר לְגַבִּי בְּלָה - ובשביל ה' סתומה זו הרומזת לחכמה דאריך אנפין, אומר החתן לכלה בשעת קידושין תְּהֵא לִי מְקוּדָשֶׁת בְּטַבְעַת זו ה' - הרי את מקודשת לי בטבעת זו שצורתה כעין ה' סתומה. וסוד הדבר נעוץ בקידושין הראשונים שהיו בעולם האצילות, דהיינו היחוד שבין בחינת הזכר והנקבה היותר עליונים שהם כתר דאריך אנפין [שבתוכו מלוכש חסד דעתיק] וחכמה דאריך אנפין [המלכישא את גבורת עתיק], שהתיחדו לצורך התחלת בירור ותיקון העולמות, ואז היתה חכמה דאריך אנפין כסוד ה' סתומה ובתוכה נכנס והתלבש היסוד דכתר אריך אנפין.

וְעֵלָה אֶתְמַר - ועל יחוד עליון זה נאמר קוּמְרָא בְּגוּלְמָא - הקשר שהוא יסוד דכתר דאריך אנפין כאשר התיחד עם חכמה שלו הנקראת 'גולמא' מלשון גולמי כלים כי בה השגה, היה נְעוּץ בְּעֵזְקָא - נעוץ בטבעת, כי החכמה דאריך אנפין היא סוד ה' סתומה כעין טבעת, וְאִיהִי - והיא,

וְעֵלָה אֶתְמַר - ועל יחוד עליון זה נאמר קוּמְרָא בְּגוּלְמָא - הקשר שהוא יסוד דכתר דאריך אנפין כאשר התיחד עם חכמה שלו הנקראת 'גולמא' מלשון גולמי כלים כי בה השגה, היה נְעוּץ בְּעֵזְקָא - נעוץ בטבעת, כי החכמה דאריך אנפין היא סוד ה' סתומה כעין טבעת, וְאִיהִי - והיא,

מאתר אַחַד - יותר ממקום אחר שלא מצאנו שנקראו בתואר 'אחד'.

ומשיב: אֵלָא בִּיּוֹן דְּשִׁבְחָא דְיִשְׂרָאֵל אֲתִיָּא לְפָרְשָׁא - אלא כיון שהפסוק בא לפרש את שבחם של ישראל, לכן קרא לזן אַחַד - קרא להם 'אחד', דְּהָא בְּכָל אַתְר שְׁבְחָא דְיִשְׂרָאֵל אַחַד הוּא - כי בכל מקום שבחם של ישראל הוא בכך שנקראים 'אחד, מֵא' מַעְמָא - ומהו הטעם שישראל נקראים אחד, בְּגִין דְּכָל קְשִׁירו דְעֵלְמָי וְתַתְּמָי - משום שכל קשר העליונים והתחתונים בְּהָא אַתְר דְּאֶקְרִי יִשְׂרָאֵל אֲשַׁתְּבַח - נמצא במקום הזה של התפארת שנקרא ישראל, דְּאֲתַקְשֵׁר בְּמַה דְלְעֵילָא - שנקשר במה שלמעלה ממנו וְאֲתַקְשֵׁר בְּמַה דְלְתַתָּא - ונקשר במה שלמטה ממנו, וְאֲתַקְשֵׁר בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל - ונקשר במלכות שנקראת כנסת ישראל, וְעַל דָּא אֶקְרִי בְּלָא אַחַד - ועל כן קשר התפארת עם המלכות נקרא 'אחד', ועל שמו נקראים ישראל אחד למטה, וּבְאֲתַר דָּא אֲשַׁתְּמוּדְעָא מְהִימְנוּתָא - ובמקום הזה ניכרת האמונה, וְקִשְׁוֹרָא שְׁלִימָא - וכאן נעשה הקשר השלם, וְיַחְוּדָא עֲלֵאָה קְדִישָׁא - וכאן נעשה היחוד העליון הקדוש.

וְעַל דָּא יוֹמָא דָּא - ועל כן היום הזה של שבועות שהוא מצד התפארת שממנו ניתנה תורה, קְשִׁוֹרָא דְמְהִימְנוּתָא הוּא - הוא קשר האמונה, קְשִׁוֹרָא דְכֵלָא - ונמצא בו קשר הכללי, וּבְתִיב - ונאמר על התפארת: עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, אֵילָנָא הוּא דְאֶקְרִי אַחַד - התפארת הוא אילן שנקרא אחד, וְעַל דָּא בְּגִין דְּאֵינִין מְתַקְשְׁרִי בְּאֲתַר דָּא - ועל כן כיון שישראל נקשרים במקום הזה של התפארת אֶקְרִי

כלה תיהיה מקודשת לי בטבעת זו - עם טבעת מצורתם, שצריכה לכוון לבקוע את המ"ם סתומה, (והתיקון הוא על ידי ששרים ומנגנים לה).

מאמר על ספירת העומר ושבועות

זהר אמור צו. ע"א עם ביאור 'המאור'

אָמַר לֵיה רַבִּי יְהוּדָה - אמר רבי יהודה לרבי אבא: שְׁפִיר הוּא - מה שאמרת יפה הוא, וְהָכִי הוּא וְדָא' - וכך היא האמת בודאי, וְהָא' וְזִמְנָא אַחְרָא שְׁמַעְנָא לֵיה בְּהָא גְּוֹנָא - ועתה אני נזכר ששמעתי פעם אחרת באופן זה, וְאֶנְשִׁינָא מְלִי - ושכחתי את הדברים, ועתה הזכרת לי אותם.

רבי אבא מבאר מדוע פסח וסוכות הם שבעה ימים, ואילו שבועות הוא רק יום אחד. ואמר עוד רבי יהודה לרבי אבא: הַשְּׁתָּא מְלָה אַחְרָא בְּעִינָא לְמַנְדַּע - עכשיו דבר אחר אני רוצה לדעת, והוא כי הָא חֲזִינָא בְּפִסַּח שְׁבַעָה וּבְסוּכּוֹת שְׁבַעָה - הנה אנו רואים שבפסח יש שבעה ימים וכן בסוכות יש שבעה ימים, וְשְׁלִימו דְחַדְוּוּתָא בְּיוֹמָא אַחְרָא - ושלמות השמחה של סוכות היא ביום אחר, כשמיני עצרתי, וקשה, בְּשִׁבְעוֹת אַמְרִי לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בֵּיה שְׁבַעָה יָמִים - בחג השבועות מדוע לא נמצאו בו שבעה ימים, וְהָא הָבָא אַתְחַזֵּן יְתִיר מְבַלָּא - והרי כאן היה ראוי שיהיה חג שבעת ימים כי בו ניתנה תורה והוא היום טוב הגדול מכולם.

פתח רבי אבא להשיב על שאלתו, וְאָמַר לפרש תחילה את הפסוק: 'וְיָמֵי כְעֶמֶד בְּיִשְׂרָאֵל גּוֹי אַחַד בְּאֶרֶץ, וקשה, וְכִי מֵא' שָׁנָא הָבָא דְאֶקְרוּן יִשְׂרָאֵל אַחַד - וכי מה נשתנה כאן שנקראו ישראל 'גוי אחד' יְתִיר

אָמַר רַבִּי יִצְחָק: קְדוּתָא וְשִׁירָתָא זְמִינִין
 יִשְׂרָאֵל לְשִׁבְחָא לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא -
 שירה ושמחה עתידים ישראל לשבח
 לקדוש ברוך הוא בגאולה העתידה, כְּהָא
 שְׁבַחָא דְמִשְׁבְּחֵי יִשְׂרָאֵל בְּלִילֵי דְפִסְחָא
 - כאותו שבח שמשבחים ישראל בליל
 פסח, דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֶתְקַדְּשַׁת בְּקַדוּשָׁה
 דְּמִלְכָּא - שהמלכות שנקראת כנסת
 ישראל מתקדשת או בקדושת המלך
 העליון, הָדָא הוּא דְכִתְיִב - וזהו שנאמר:
 'הַשִּׁיר יִהְיֶה לָכֶם בְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חֵג', היינו
 שיהיה לכם שיר לעתיד לבא כמו השיר
 שאתם משבחים בליל פסח שאומרים הלל
 שלם, ולכן נאמר 'בְּלִיל הַתְּקַדְּשׁ חֵג'
 דְּיִיבָא - בדווקא, שפירושו הלילה שבו
 המלכות שנקראת 'חג' מקבלת קדושה לה.
 בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

במאמר הבא מפרש רבי שמעון את הפסוק
 'ויביום הפסורים בהקריבכם מנחה תִּדְּשָׁה לה'
 בְּשָׁבוּעוֹתֵיכֶם מִקְרָא קִדְּשׁ יִהְיֶה לָכֶם', והקדים
 לדבר במעלת התורה שניתנה בחג השבועות
 (הרמ"ז).

נאמר בפסוק: 'ויביום הפסורים
 בהקריבכם מנחה תִּדְּשָׁה ליי
 בְּשָׁבוּעוֹתֵיכֶם מִקְרָא קִדְּשׁ יִהְיֶה לָכֶם לוי
 וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּתַּח לַפְּרָשׁ פְּסוּק זֶה,
 והקדים את הפסוק: 'אִזּוּ יִרְגְּנוּ עֲצֵי הַיַּעַר
 מִלְּפָנֵי יי' כִּי בָא לְשִׁפּוֹט אֶת הָאָרֶץ',
 והקדים עוד ואמר: וְכַּאֲשֶׁר חוֹלְקֵיהוֹן
 דְּאֵינֵן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרוֹיָתָא יִמְמָא וְלִילֵי
 - אשרי חלקם של אותם שעוסקים בתורה
 יומם ולילה, דְּיִדְעִין אֲרַחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ
 הוּא וְאֵתְתַחֲרֵן בְּשִׁמְיָה - שיודעים את
 דרכיו של הקדוש ברוך הוא ואחוזים
 בשמו.

הָי - לכן נקראים גם הם 'אחד' על שמו,
 וְעֵין חַיִּים אֶחָד הוּא וְדָאֵי אֶקְרִי -
 והתפארת שהוא עין חיים ודאי נקרא אחד
 בְּגִין דְּכִלְאָ בִּיה אֶתְקַשֵּׁר - משום שהכל
 נקשר בו, וְיוֹמָא דִּילִיָּה אֶחָד וְדָאֵי - ולכן
 היום שלו שהוא חג השבועות גם הוא יום
 אחד ודאי, וראוי הוא שחג השבועות
 שמצד התפארת יהיה יום אחד בלבד
 משום שהתפארת הוא קשורא דְּכִלְאָ -
 קשר הכל באחדות אחת, וְאֶמְצָעֵיתָא
 דְּכִלְאָ - והוא אמצע הכל.

הָדָא הוּא דְכִתְיִב - וזהו שנאמר: 'וְעֵין
 חַיִּים בְּתוֹךְ חַנּוּן, עֵין חַיִּים הוּא
 התפארת, ונאמר עליו שהוא בְּתוֹךְ חַנּוּן
 מְשֻׁשׁ, היינו בְּמִצִּיעוֹת - באמצע הספירות,
 וְאֶחָד כָּל סְמִרִין וְאֶתְקַשֵּׁר בִּיה - ואחוז
 בכל הצדדים וכולם נקשרים בו, וְעַל דָּא
 פְּסַח וְסַפּוֹת - ועל כן פסח וסוכות הם
 כנגד חסד וגבורה, וְהוּא בְּאֶמְצָעֵיתָא -
 וחג השבועות נמצא באמצע ביניהם בְּגִין
 דְּאֵיהוּ אֶמְצָעֵיתָא דְּכִלְאָ - כי הוא מצד
 התפארת שהוא אמצע כל הספירות, וְדָא
 הוּא שְׁבַחָא דְּאוֹרֵיָתָא - וזה הוא השבח
 של התורה שניתנה בחג השבועות מצד
 התפארת, שהחג שלה יהיה כְּהָא יוֹמָא
 וְלָא יִתִּיר - ביום זה של חג השבועות ולא
 בימים נוספים, כי זהו שְׁבַחָא דְּמַהִימְנוּתָא
 וְקַשְׁוִירָא דְּכִלְאָ - השבח של האמונה
 וקשר הכל, שהכל נכלל באחדות אחת.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לְרַבִּי אַבָּא: בְּרוּךְ רַחֲמֵנָא
 דְּשִׂאֲלֵנָא - ברוך ה' המרחם שנתן בדעתי
 לשאול אותך שאלה זו, וְזִכְרֵנָא לְחֵנִי מִיָּלִי
 - ועי' זה זכותי לשמוע ממך דברים אלו.

לעתיד לבא ישירו ישראל שיר חדש כדוגמת
 השבח של הלל שלם ששרים ישראל בליל פסח
 על שם שהמלכות מתקדשת בשלימות (הרמ"ק).

מכל מקום דינה אינו חזק כל כך אלא דינא בשלמא אשתכח ביה - דין יחד עם שלום נמצא בה ואקריבו שעורים - וישראל הקריבו דווקא שעורים לקרבן העומר בגין דאיהו קדמא מכל שאר תבואה - משום שמין השעורה הוא הראשון שמתבשל לפני כל שאר התבואות, ומן קדמא מתקרבא ולא מההוא דמתאחר - ומהראשון ראוי להקריב ולא מאותו שמאחר להתבשל, דהא אחידו קדמא דישראל אתחדו ביה בקודשא בריך הוא - כי האחזיה הראשונה שישראל נאחזו בקדוש ברוך הוא תבא הוא - היתה כאן במלכות, בבחינה שבה מושרשים השעורים שהם הדינים שבה.

ומבאר עוד את התיקון שנעשה על ידי קרבן העומר: אמר קודשא בריך הוא אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: אנא יהבית לבו מן פמךבא - אני נתתי לכם מן במדבר, שירד לכם מההוא אתר דאקרי שמים - מהמקום של התפארת שנקרא שמים, דבתיב: 'הגני מממיר לכם לחם מן השמים', ואתון מקרבין קמאי שעורים - ואתם מקריבים לפני שעורים מצד המלכות כדי לעורר את המלכות אל היחוד.

מבאר על פי זה מדוע הקרבן של סוטה הוא מקמח שעורים

ורוא דמלה - וסוד ענין החימים שמושרשים בדין רמוז בפרשת סוטה, שנאמר שם: 'את תורת תקנאות', המלה 'תקנאות' נכתבה בכתיב חסר ללא ו', שכן מלה זו רומזת על המלכות מצד הדין שמקנאה כנגד הסוטה, אוקרוהא לנשי עלמא דלא ישמון תחות בעליהון - והיא

ומאידך, ווי לאיגון דלא משתדלי באורייתא - אוי להם לאותם שאינם עוסקים בתורה, דהא לית לון חולקא בשמא קדישא ולא אתאחדון ביה - שהרי אין להם חלק בשם הקדוש ואינם אחוים בו, לא פהאי עלמא ולא בעלמא דאתי - לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, שכן מאן דזכי פהאי עלמא - רק מי שזוכה לתורה בעולם הזה וזכי בעלמא דאתי - וזוכה אליה בעולם הבא, דהכי תנינן - כי כך למדנו על הפסוק 'דובב שפתי ישנים', שהתלמידי חכמים אף על גב דאיגון פההוא עלמא - אף על גב שהם ישנים בקבר ונשמותיהם נמצאות בגן עדן, עם כל זה שפונתייהו מרחשון תמן אורייתא - שפונתייהם מרחשות שם בתורה שעסקו בה בעולם הזה.

חוזר לבאר את הפסוק שפתח בו, ומבאר תחילה את סוד קרבן העומר שמקריבים ביום שני של פסח, שהשעורים מושרשים בבחינת הדין שבמלכות, ועל ידי קרבן העומר מתחילים להכין את המלכות אל היחוד עם התפארת שיעשה בחג השבועות (רמ"ק).

תא תני - בא וראה מהו סוד הפסוק 'וכיזם הפבורים פהקריבכם מנחה תדשה' וגו': עד השתא אקריבו ישראל תבואת הארץ - מיום שני של פסח ועד עכשיו בחג השבועות הקריבו ישראל את תבואת הארץ היינו את קרבן העומר שבא משעורים, והוא נקרא תבואת הארץ ודאי, ואתעסקו ביה - וישראל התעסקו בעומר בעת קצירתו והכנתו, ואתקשרו פההוא קשורא - ועל ידי זה התקשרו בקשר של המלכות ואף על גב דדינא אשתכח - ואף על גב שבמלכות נמצא דין,

ישראל הכי אקרי - המלכות היא זו שנקראת 'קנאת', ועל דא בפנחס כתיב - ועל כן גם אצל פנחס נאמר: תחת אשר קנא לאלהיו, דקנאה הבא אתאחד - על שם שהמלכות שנקראת 'קנאה' נאחזה כאן בפנחס, דמאן דמשקר בהאי ברית - כי מי שמשקר בברית זו, קנאה אתערת עליה - מתעוררת עליו המלכות שנקראת קנאה להענישו, ועל דא - ועל כן הבעול ארמית קנאין פונעין בו, והם אותם שמקנאים על הפגם שנעשה במלכות שנקראת קנאה.

חזור לבאר את ענין קרבן העומר, ואת ענין שבע השבתות שסופרים אחריו, ואת היחוד שנעשה בחג השבועות.

תא חזי - בא וראה מה נעשה בחג השבועות: קמח שְׁעוּרִים הַאי עוֹמֵר - קרבן העומר קרב מקמח שעורים, דְּכִיּוֹן דְּהוּא מִמָּא לְרִיתִין דְּגֵרוּסוֹת - כי כאשר היו מביאים את השעורים לריחים שבהם מוחנים אותם, מְפִיקוּן מִנִּיה עֲשָׂרוֹן מְנוּפָה בִּי"ג נֶפֶח - היו מוציאים מהם עשרון קמח המנופה בשלוש עשרה נפות והוא כנגד מה שהמלכות מתנקה מכל הקליפות שרוצות לאחוז בה, וְדָא - והוה מה שנאמר לאחר הקרבת קרבן העומר שסופרים 'שְׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימוֹת', והם כנגד מה שהמלכות מתקשטת ומתעלה בימים אלו על ידי שבע ספירות תחתונות של התפארת. לְבָתֵּר דְּסֻלְקִין שְׁבַע שָׁבָתוֹת אֲלֵין - לאחר שעוברים על המלכות שבע שבתות הללו והיא מתעלה על ידי שבע ספירות התחתונות של התפארת, אָתָּא מִלְכָּא קְדִישָׁא לְאִדְוֹנָא בְּהַ בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל - בא המלך הקדוש התפארת להזדווג עם המלכות בחג

מזהירה לכל הנשים שבעולם שלא יסמו תחת בעליהן, וְאֵי לָאוּ - ואם יעברו ויסמו, הרי קמח שְׁעוּרִים וְמִינָא לְקַרְבָּא - קמח שעורים שמורה על הדין שבמלכות מוכן להם לקרבן.

וּמְמַלְהָ תְּדָא - ומדבר אחד, שהוא קלוקל הסוטה למטה, אֲשַׁתְּמוּדַע מְלַה אֶתְרָא - נודע דבר אחר, וניתן ללמוד ממנו על המלכות למעלה. ומפרש: וְכַאֵה חוּלְקִיהוּן דְּיִשְׂרָאֵל - אשרי חלקם של ישראל, דְּהָא בְּנִסְתָּת יִשְׂרָאֵל לָא שְׁקַרְתָּ בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא לְעַלְמִין - שכן המלכות שנקראת כנסת ישראל אינה משקרת במלך הקדוש התפארת לעולמים, להשפיע שפע לחיצונים ללא בעלה התפארת, ולכן האשה הסוטה שמשקרת בבעלה פוגמת במלכות, ולכן בְּנִסְתָּת יִשְׂרָאֵל תְּנוּהַת - המלכות תמדה עליה ואומרת: 'אֲשֶׁר תִּשְׁמַח אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה', כלומר, כיצד יתכן שאשה בת ישראל כשרה האחוזה בקדושה תסטה תחת בעלה, בְּגִין כִּף דִּינָא דְּהָא אֶתְתָּא - ומשום כך דינה של אשה זו שסטתה תחת בעלה מְאִתְרְהָא קָא אֶתְיָא - בא ממקומה ושורשה, ומפרש: וּמִאֵן הוּא אֶתְרְהָא - ומי הוא מקומה ושורשה של האשה, הוּא דְּכִתִּיב בְּהַ - היא המלכות שנאמר בהא: 'אִשְׁתַּ חֵיל מִי יִמְצָא וְרָחוּק מִפְּנִינִים מְכַרְהַ, והיא המלכות שנקראת 'אשת חיל', וכן נאמר על המלכות: 'אשת חיל עטרת בעלה, וכיון שהאשה הסוטה פגמה במעשיה באשת חיל העליונה, לכן נענשת על ידה.

וההוא קמח שעורים דאייתית ההיא אתתא - ואותו קמח שעורים שמביאה האשה הסוטה, מנחת קנאת אתקרי - נקרא 'מנחת קנאת חֶסֶד ו', שכן כנסת

העומר שמקריבים מנחה משעורים שהם מצד הדין, נקראת המלכות 'מנחת קנאת', אולם **הָכָא** - כאן בחג השבועות נקראת המלכות 'מִנְחַת חֲדָשָׁה', והמעם שנקראת חֲדָשָׁה הוא משום דְּחִדּוּשָׁא דְּכֹלָא הָכָא - שחידוש כל הנבראים שתחת המלכות נמצא כאן, וכולם מתחדשים יחד עם המלכות, קְשׁוּרָא דְּכֹלָא דְּעִילָא וְתַתָּא - ונעשה על ידי זה קשר של הכל יחד, העליונים והתחתונים, קְשׁוּרָא דְּמִתְקַיְמֵנְתָּא - קשר שכולל את כל ספירות האצילות שנקראים אמונה, וְעַל דָּא יַעֲקֹב שְׁלִימָא אֲתַעֲמַר בְּעַמְרוֹי - ועל כן יעקב השלם שהוא התפארת בחיבור אחד עם המלכות, מתעמר באותה שעה בעמרות מחכמה ובינה, וְאֲוֹרֵייתָא אֲתִיְהִיבַת - והתורה ניתנה אז לא.

מבאר על פי הדרוש הקודם שבחג השבועות מקבלים פירות האילן את שפע התפארת שנשפע למלכות, מה שבפרשת מקרא בכורים מספרים על ענין יעקב אבינו ולבן שביקש לאבדו.

וְכַד מְטוּן בְּבוּרִים לְגַבֵּי קְהָנָא - וכאשר מביאים בכורים אל הכהן, הַיְהוּה פְּעִי בְּרַשׁ לְמִימְרֵי וּלְפִרְשָׁא מְלִין - היה צריך האדם המביא את הבכורים לומר ולפרש דברים, ולספר על ההוא אֵילָנָא דְּאַרְעָא - על יעקב אבינו שהוא אילן הנטוע בארץ, דְּאֲשֵׁתֵּי לִים בְּגִוּוּנָא דְּלְעִילָא - שנשלם כדוגמת האילן העליון שהוא התפארת, בְּתַרְיִסְרֵי תְּחוּמֵינֵי - בשנים עשר שכמים שהם כנגד שנים עשר גבולות שבתפארת, בְּשִׁבְעֵין עֲנַפֵּין - ובשבעים ענפים שיצאו ממנו כנגד שבעים ענפים שמכיב התפארת, וּבְעָא לְאִוְבְּרָא לִיְהוּה לְבָן אֲרַמְאָה - ולבן הארמוני רצה לאבד אותו, דְּאַתְפְּנִים עֲלֵמָא בְּגִינְיָה - שאם היה

השבועות, וְאֲוֹרֵייתָא אֲתִיְהִיבַת - ואז ניתנה התורה, וְכַדִּין אֲתַעֲמַר מְלִכָא בְּיַחְוָדָא שְׁלִים - ואזי התעמר המלך התפארת ביחוד שלם, וְאֲשֵׁתְבַח אֶחָד לְעִילָא וְתַתָּא - ונמצא אחד למעלה ולמטה.

וְכַד אֲתַעֲרֵר מְלִכָא קְדִישָׁא - וכאשר המלך הקדוש התפארת התעמר בעמרות מצד הבינה, וּמְטָא וּמְנָא דְּאֲוֹרֵייתָא - והגיע הזמן לתת את התורה לישראל, אוי כָּל אֵינֻן אֵילָנִין דְּמִכְבְּרִי אֲבִייהו סְלִקִין שִׁירְתָּא - כל אותם אילנות שפירותיהם מבכרים וממהירים להתבשל לפני שאר האילנות אומרים שירה, וּמְאִי אֲמַרִי - ואיזו שירה הם אומרים, בְּשִׁעְתָּא דְּמְלִקְמִי לְהוּן - בשעה שמלקטים את פירותיהם כדי להביא מהם בכורים פתחי וְאֲמַרִי - הם פותחים ואומרים: 'וְיִ בְּשִׁמִּים חֲכִין בְּסֵאוֹ וּמְלִבוֹתוֹ בְּכָל מְשִׁלָּה', וְכֵן: 'וְיִ בְּשִׁמִּים חֲסִדָּךְ, וּבְכֵתִיב - ועוד נאמר על השירה של האילנות בחג השבועות: 'וְכָל עֵצֵי הַשָּׂדֶה יִמְחֹאוּ בָּהּ'.

רבי שמעון מוסיף לבאר בפסוק וּבְכִים הַבְּבוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחַת חֲדָשָׁה לַה' בְּשִׁבְעֵינְתֵיכֶם, שהמלכות נקראת בחג השבועות 'מנחה חדשה'.

תוּ פְתַח - עוד פתח רבי שמעון לדרוש בענין הפסוק וּבְכִים הַבְּבוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחַת חֲדָשָׁה לַה' בְּשִׁבְעֵינְתֵיכֶם, וְאָמַר לבאר תחילה את הפסוק: 'מְזֻמֹּד שִׁירוֹ לִי שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִגְלְאוֹת עָשָׂה', המלכות שִׁיר חֲדָשׁ אֲקָרִי - נקראת 'שיר חדש' כאשר מתייחדת עם התפארת בחג השבועות, בְּגִין כֹּךְ - ומשום כך נאמר בחג השבועות 'בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחַת חֲדָשָׁה', שכן הָתֵם מִנְחַת קְנָאוֹת - שם בקרבן

והבת לא נמצאה על השולחן, כד אָתַתּא
 אָמַרְתָּ לְמַלְכָּא - כאשר הגיעה הבת
 אמרה למלך: מָאָרִי - אדוני, לְכָל אַחֵי
 וְמִינֵת וַיְהִי בְּתָת לְכָל חַד מֵאֲנִין וַיִּדְעֶן - את
 כל אחי הזמנת לסעודה ונתת לכל אחד
 מהם מנות ידועות, וְלִי לָא יְהִיבְתָּ חוּלְקָא
 בְּיַנְיָהּ - ולי לא נתת חלק ביניהם מזו. אָמַר
 לָהּ - השיב לה המלך: חִיידָּ בְרַתִּי - חייד
 בתי, מָנָא דִּילָךְ יִשְׁתַּבַּח עַל חַד תְּרִין -
 המנות שלך ימצאו כפול שנים מהחלק של
 הבנים, הָא בְּלָא יִתְּנוּן לָךְ מַחוּלְקִיתוּן - כי
 כולם יתנו לך מהחלק שמקבלים, אִשְׁתַּבַּח
 לְבַתְרָא בְּיַדְהָא חוּלְקִין עַל חַד תְּרִין מִבְּלָא
 - נמצא שלבסוף ישאר בידה חלק כפול
 מכל הבנים.

והנמשל הוא: כָּךְ בְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל מִבְּלָא
 נִמְלָא חוּלְקִין - כך המלכות מקבלת חלק
 מכל השש קצוות, וְעַל דָּא אֲתַקְרִי בְּלָהּ -
 ועל כן היא נקראת 'בלה' על שם שהיא
 בלולה משפע כל השש קצוות, ככלה
 דכלהו מְזַמְנִין לָהּ מֵאֲנִין וְחוּלְקִין
 וְתַבְשִׁיטִין - ככלה שכולם מכינים לה
 בגדים וחלקים ותכשיטים, כָּךְ הִיא בְּנִסְתָּ
 יִשְׂרָאֵל תְּדַתּוּתֵי דִילָהּ בְּבְלָא - וכך גם
 המלכות ההתחדשות שלה היא בכל זמן
 שששת הקצוות מתחדשים, וְכִלְכִּין יְהִיבִין
 לָהּ חוּלְקִין וּמֵאֲנִין - וכולם נותנים לה
 חלקים ולבושים.

בחג השבועות כל הספירות נקשרות בתפארת,
 והוא משפיע מהכל למלכות.

תָּא חַזִּי - בא וראה מה נעשה בחג
 השבועות: בְּשַׁעְתָּא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא
 אִשְׁתַּבַּח בְּעֵצְרוּי - בשעה שהמלך הקדוש
 התפארת נמצא מעוטר בעטרות שקיבל
 מחכמה וכינה בחג השבועות, חֲדוּתָא

מצליח בזה חלילה היה העולם נפגם
 בגללו, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָּ הוּא שְׁוִיב לִיהּ -
 והקב"ה הציל את יעקב מידו וְאַתְעֵמַר
 בְּרִינִי (בְּנִי) כְּמָה דְּאֻקְוִמָּנָא - והתעמר
 בבניו שהם י"ב שבטים ושבעים נפש
 שבהם נעשה מרכבה לתפארת כמו
 שפירשנו, וכל זה הוא בְּגִין תְּהוּא אֵילָנָא -
 בשביל שיעקב שהיה מרכבה למטה לאותו
 אילן עליון שהוא התפארת דְּכָל קְשָׁרָא
 דְּמְהִימְנוּתָא בִּיהּ תְּלִייא - שכל קשר
 האמונה תלוי בו. ולכן בשעה שמביאים
 בכורים שהם מצד המשכת התפארת
 למלכות ביום חג השבועות שהוא יום
 היחוד, מוזכרים את שבחו של יעקב שהוא
 מרכבה בעולם הזה אל התפארת.

וחזור לדבריו הקודמים: וְעַל דָּא מְנַחָה
 תְּדִישָׁה אֲתַקְרִי - ועל כן המלכות
 שמתייחדת עם התפארת בחג השבועות
 נקראת 'מנחה חרשה', מָאָּ מְעַמָּא - ומהו
 המעם שהיא נקראת או 'חרשה', בְּגִין
 דְּחֲדוּתָא דְּעֵלְאִי וְתַתָּאִי הוּא - משום
 שאז הוא זמן התחדשות העליונים
 והתחתונים מא, וְחֲדוּתָא דְּפִתְרָא -
 והתחדשות המלכות שנקראת לבנה,
 וּבְכָל וּמְנָא תְּדַתּוּתֵי דְּפִתְרָא - ובכל זמן
 שהמלכות מתחדשת, קְשָׁרָא דְּמְהִימְנוּתָא
 הוּא וְחֲדוּתָא דִילָהּ - קשר האמונה הוא
 ושמחת המלכות.

מבאר ענין זה שכל חידוש שנמצא בספירות
 מגיע גם למלכות, על פי משל.

משל לְמַלְכָּא דְּהוּוּ לִיהּ בְּגִין וּבְרַתָּא תְּדָא
 - למלך שהיו לו כמה בנים ובת אחת,
 אֲתַקִּין סְעִידָתָא לְבְּלָהּ בְּגִין - התקין
 המלך סעודה לכל הבנים מה, לָא
 אִשְׁתַּבַּחַת תְּהִיא בְּרַתָּא עַל פְּתוּרָא -

נמשך על ידי שתי מדרגות, שהם תְּרִין נְחָלִין לְאַכְנֶשָׁא וְרַעָא - שני נחלים לכנוס בתוכם את הורע, לְאַפְקָא בְּדַרְנָא אַחְרָא בְּפּוּם אַמָּה - כדי להוציא אותו אחר כך במדרגה אחרת של היסוד שנקרא פי האמה.

אֵילָנָא דָא - ואילן זה, היינו התפארת, הוא גּוּפָא דְאַמְצְעִיתָא דְאַחִיד לְכָל הַנִּי - הוא הגוף האמצעי שאוחז את כל הבחינות האלו יחד, וכלא מְתַקְשְׁרֵן בִּיהּ וְהוּא בְּהוּן - וכולם נקשרים בו והוא נקשר בהם, וְעַל דָּא בְּלָא חַד - ועל כן הכל נעשה אחד על ידו, וְכַד אֲדַנְוּנַת בִּיהּ מִסְרֻזְנִיתָא - וכאשר מתייחדת עמו המלכות, בְּרִין הוא אַחַד - אזי הוא נקרא אחד בשלימות, וְהָא אֲזַקְמָנָא מְלִי - והרי פירשנו את הדברים היטב.

מבאר מה שחג שמיני עצרת נקרא 'עצרת', שהוא על שם התפארת שכונס בתוכו ביום זה את שפע כל הספירות, ובחינה זו נמצאת גם בחג השבועות.

תָּא חַזִי - בא וראה עוד מקום שבו אנו מוצאים שהכל נכלל בתפארת: כתיב בחג הסוכות: 'בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי עֲצַרְתָּ, וְשׂוֹאֵל: מָאן - מי הוא שנקרא 'עֲצַרְתָּ'. ומשיב: אֵלָא בְּהָהוּא אַתְרַּךְ דְּכֵלָא מְתַקְשְׁרֵן בְּחַדָּא - אלא באותו מקום שבו מתכנסים כל הספירות היינו בתפארת, אַקְרִי עֲצַרְתָּ - נקרא מקום זה 'עצרת', מֵאֵי עֲצַרְתָּ - ומהו פירוש הלשון 'עצרת', בְּנִישׁוּ - הוא מלשון התכנסות, היינו שכל הספירות מתכנסות בתפארת.

וְאֵי תִּמְאָ - ואם תשאל: הֵכָא - כאן בשמיני עצרת דְאַקְרִי עֲצַרְתָּ - שיום זה נקרא 'עצרת', מֵאֵי טַעְמָא - מהו טעם

דְבִנְסַת יִשְׂרָאֵל הוא - שמחת המלכות היא, כי היא מקבלת ממנו את חלקה, וְכַד אֲזַרְיִיתָא אֲתֵיִהִיבַת - וכאשר התורה ניתנה באותו יום אֲתַעְמַרְתָּ בְּנְסַת יִשְׂרָאֵל בְּעַמְרִין עֲלָאִין - מתעמרת גם המלכות בעמרות העליונות של התפארת, וּבְגִין דְּכָל קִשְׁרָא דְמֵהִימְנוּתָא אֲתַקְשֶׁר בְּהָאֵי אֵילָנָא - ובגלל שכל קשר האצילות שנקרא אמונה נקשר בתפארת שנקרא אילן, אַקְרִי יוֹם אַחַד - לכן הוא נקרא 'יום אחד', דְבִתִּיב: 'וְהָיָה יוֹם אַחַד הוּא יוֹדַע לִי', התפארת נקרא 'יום אַחַד' וְדָאֵי כאשר הוא דְבִנְסַת יִשְׂרָאֵל - בחיבור אחד עם המלכות, ונקרא 'יום אַחַד' בְּקִשְׁרָא דְלַעֲיָלָא - כאשר הוא קשור גם עם הספירות העליונות כתר חכמה בינה.

ומפרש כיצד התפארת כוללת את כל הספירות וכולם נקשרים בו: קִשְׁרָא דְלַעֲיָלָא - הקשר שנקשר התפארת למעלה הוא רִישָׁא וְגוּלְגוּלְתָא וּמוּחִי - בראש בגולגולת ובמוחין, הגולגולת הוא הכתר והמוחין הם חכמה בינה ודעתנה, קִשְׁרָא אַחְרָא - והקשר האחר שנקשר בו התפארת הוא תְּרִין דְרוּעִין וְגוּפָא - שתי הזרועות חסד וגבורה שנקשרים יחד עם התפארת שהוא בחינת הגוף, דְאַחִידֵן מְחִילָא דְרִישָׁא - שהם נאחזים יחד מכה ההארה שמקבלים מהראש, וְאֲזַקְמָא - ופירש רב הַמְנוּנָא כי (בְּתִרִין) בְּתִלַּת קִשְׁרִין דְאַבְהָתָא - בשני הקשרים שנקשרים האבות, היינו חסד גבורה ותפארת שנקשרים יחד עם המוחין חכמה בינה ודעת, נקשרים גם תְּרִין קְיָמִין דְלִתָּא - שני עמודים שלמטה, שהם נצח והוד, הָאֲתַמְשְׁכוּ בְּמִשַׁח רְבוּת (בְּקִימָא) בְּתִרִין דְרִגִין - שקיומם של נצח והוד

כל הענפים, וְהָא אוֹקְמוּהָ - וכבר פירשו כן במקום אחר, בְּגִיז כָּד אֶחָד אֶקְרִי - ומשום כך נקרא התפארת ביום זה 'אחד', שכן אֶחָד הוּא וְדָאִי בזיווג אחד עם המלכות בְּמָה דְאֶמְרָן - כמו שאמרנו.

מבאר על פי האמור מהו הטעם שבחג השבועות מקריבים קרבן שתי הלחם מחמץ.

תָּא חָזִי - בא וראה ראייה לזה שחג השבועות נקרא עצרת כי הכל נכלל בתפארת ביום זה, שכן מה כתיב - מה נאמר בקרבן של חג השבועות: 'מִמּוֹשְׁבוֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפֶה וְגו', סֶלֶת תַּהֲיִינָה חֻמֵּי תַאֲפִינָה, ושואל: מָאי שְׁנָא תָּבֵא חֻמֵּי - מה נשתנה חג השבועות שמקריבים בו שני הלחם חמוץ, ומשיב: אֵלָא בְּגִיז דְּבִלְא אֶחִידֵן בֵּיה בְּאֵלְנָא - אלא הטעם שמביאים חמץ הוא משום שכולם אחוים בתפארת שהוא גוף האילן, דְּהָא בְּאֵלְנָא אֶחִידֵן עֲנַפֵּי - כי באילן אחוים ענפים, בְּאֵלְנָא אֶחִידֵן עֲלִין קְלִיפִין - ובאילן אחוים גם עלים וקליפות, כי נאחיים בו דִּינִין סְגִינִין בְּכָל סְטָרִין - דינים מרובים בכל הצדדים, בְּלָא אֶשְׁתַּבַּח בֵּיה - והכל נמצא בו ומושרש בו, ולכן ציורתה התורה להביא בחג השבועות שני הלחם מחמץ שרומז על היצר הרע, בְּגִיז הָהָא אֵלְנָא - משום שאילן זה שהוא התפארת שהכל נכלל בו בחג השבועות מכפר על יצר הרע שהוא בני מותכיה דבר נש - מכפר על יצר הרע שהוא בבית מושבו של האדם, וע"י שמביאים קרבן זה נתקן שורשו של היצה"ר שבתפארת.

כיון שאמר שכל הענפים מושרשים בתפארת, מוסיף רבי אלעזר לבאר ענין זה (רמ"ק).

הדבר. ומשיב: אֵלָא בְּכָל אִינוּן יוֹמִין - אלא בכל שאר שבעת ימי חג הסוכות, יוֹמֵי סְעוּדָתֵי דְעַנְפֵי אֵלְנָא הוּוּ - הם ימי הסעודות של ענפי האילן, שהם ענפים היוצאים משבע ספירות שבתפארת שבהם מושרשים שבעים שרי אומות העולם, וְעַל דָּא שְׁבַעִים פְּרִים אִינוּן - ועל כן בימים אלו מקריבים שבעים פרים כנגד שבעים אומות, לְבַתֵּר - אולם לאחר מכן בשמיני עצרת חדוותא (דגופא) דֵאֵלְנָא מִמֶּשׁ - היא שמחת גוף האילן ממש, שהוא התפארת עצמו שכולל את כל ענפיו, וְחֲדוּתָא דְאוּרִייתָא - והיא שמחת התורה, ובגִינִיה הוּא יוֹמָא חַד עֲצָרָת ומשום כך עצרת הוא יום אחד כי בו מתייחדים תפארת ומלכות, והוא יום חדוותא דאוּרִייתָא - שמחת התורה, והוא יום חֲדוּתָא דֵאֵלְנָא דְהוּא גוֹפָא - שמחת האילן שהוא התפארת שנקרא גוף.

וְעַל דָּא לִית הוּלְקָא בְּהָא יוֹמָא - ועל כן אין חלק לשרי אומות העולם ביום הזה של שמיני עצרת אֵלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא וּבְנִסְתַּת יִשְׂרָאֵל - אלא לתפארת ומלכות בלבד, בְּגִיז כָּד - ומשום כך נאמר: 'עֲצָרָת תִּהְיֶה לָכֶם', נאמר לָכֶם וְלָא לְאַתְרָא - 'לכם' הווקא היינו לישראל ששמחים בשמחת יחודם של תפארת ומלכות ביום זה ולא לאחרים, דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּמִלְפָּא אֶשְׁתַּבַּח - כי בשעה שהמלך התפארת נמצא, בְּלָא אֶשְׁתַּבַּח בֵּיה - הכל נמצא בו.

וכשם ששמיני עצרת נקרא 'עצרת' על שם שהכל נכלל בתפארת ביום זה, כך גם חג השבועות שהוא יום אחד נקרא 'עצרת' כי נכלל בו הכל ביום זה, וְעַל דָּא תְּנִינֵן - ועל כן למדנו כי בְּעֲצָרָת נִידוּגִים עַל פִּירוֹת הָאֵילָן, האילן הוא התפארת שכולל את

וְעַל דָּא אֶקְרִי אֲוִרְיָתָא - ומחמת בחינה זו שיש בתפארת, נקראת התורה שרומזת אליו 'עֵץ חַיִּים הִיא' וְגו', כלומר שהיא עץ שמושרש במקור החיים שהיא הבינה. ושואל: וּמָאי - ומהו הפירוש בהמשך הפסוק: 'וְתוֹמְכִיהָ מְאוֹשֶׁר'. ומשיב: הַא אִימְרָא - הרי כבר פירשו זאת במקום אחר, אֲבָל עַתָּה נְבָאָר כִּי 'וְתוֹמְכִיהָ מְאוֹשֶׁר' פירושו שגם הענפים שתמוכים וסמוכים אל התפארת הם מאושרים, היינו שיונקים גם כן מהבינה שנקראת אשר, כְּמָה דְאֵת אִמְרָא - כמו שנאמר על לאה: 'בְּאֲשֶׁרֶי כִּי אֲשֶׁרוּנִי כְּנֹת', ורמזה כאן על הבינה שנקראת אשר.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר: מֵהָאֵי אֵילָנָא אֲתִּיבָנָא כָּל שְׂאָר אֵילָנֵי לְתַתָּא - מאילן זה שהוא התפארת ניוונים כל שאר האילנות שלמטה שהם שבעים ענפים המסתעפים ממנו שמהם יונקים שבעים שרי אומות העולם כא, וְהוּא אֲשֶׁתִּרְשָׁא עַל חַד נְהָרָא עֲמִיקָא דְנִגִּיד וְנִפְיָא - והוא עצמו מושרש על נהר אחד עמוק שנמשך ויוצא וְלָא פְּסִקוּן מִימּוֹי לְעֵלְמִין - ואין מימיו פוסקים לעולמים, עֲלִיָּה כְּתִיב - ועליו נאמר: 'וְהָיָה כִּי עֵץ שְׂתוּל עַל מִים וְעַל יַבֵּל יִשְׁלַח שָׂרְשָׁיו'.

ברכת מזל טוב חמה ולבבית ליריד המערכת העומד לימינה ועושה לילות כימים עבור הפצת אור תורת הצדיק וכתובת שיעוריו

ה"ה אברהם יהודה לייב שוורץ הי"ו

בן הרה"ח ר' משה שמואל שוורץ שליט"א

חתן האדמו"ר מסוואראן זיע"א

וחתן להרה"ח ר' נחמן פוקס שליט"א

לרגל הולדת הבן/הנכד

יה"ר שיוכו הוריו לרוות נחת ממנו ויזכה להיכנס לתורה לחופה

ולמעשים טובים ויזכה לדבוק בצדיק בזה ובכא עד סוף כל הדורות

קדושת הברשה

מעלת בנות צלפחד

שָׂרָק הוֹצִיָה אֶת ה', מַלְכָּה שֶׁהִיא מוֹלֶכֶת עַל כָּל הָאֵיבָרִים, וְנֹעֵה שֶׁתְּמִיד בְּתוֹנוּעָה. לִכְן אֶפְלוּ שְׂנֵעָה הִיָּתָה הָאֲחֵרוֹנָה בְּמִסְפֵּר, עֲכָשׁוּ הִיא כְּבָר שְׂגִיָה בְּמִסְפֵּר, וְתִרְצָה נְהִיָּתָה הָאֲחֵרוֹנָה.

וְלִכְן כָּל הַגְּאֻלָּה זֶה בְּזִכּוֹת בָּנוֹת צֶלְפַּחַד, כָּל מָה שְׂאֵנִחְנוּ מִדְּבָרִים עַל הַגְּאֻלָּה זֶה בָּנוֹת צֶלְפַּחַד "תִּנְהַ לְנוּ אֲחֻזָּה... אַחֵי אֲבִינֵנו" (בְּמִדְבָר כ"ז ד') לֹא וְתִרְוּ לַמְּשֵׁה, עֲמְדוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה לִפְנֵי הַזְּקֵנִים לִפְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֵן. אִז לֹא מְבִינִים כְּתוּב מֹשֶׁה, אַחֲרֵי זֶה אַהֲרֹן, אַחֲרֵי זֶה הַזְּקֵנִים. אִז הַפִּנְיָ, קִדְּם הַזְּקֵנִים קִדְּם מֹשֶׁה, קִדְּם אַהֲרֹן - אַחֲרֵי מֹשֶׁה. אֵלֹא הֵכֵל זֶה [בְּזִכּוֹת] בָּנוֹת צֶלְפַּחַד.

הַפְּרָשָׁה מְסַפֶּרֶת עַל חֲמִשָּׁת בָּנוֹת צֶלְפַּחַד שֶׁהִיוּ הֵכִי הַצְּדִיקוֹת בְּעוֹלָם, בְּכָל הַדּוֹרוֹת. וְנִעְשָׂה לָהֶם גַּם שִׁילְדוֹ בְּגִיל אַרְבָּעִים, שְׂזָה דְבַר שֶׁלֹא יִתְכַן. וְקִרְאוּ לָהֶן: מַחְלָה, נֵעָה, מַלְכָּה, תִּרְצָה, חִגְלָה. מַחְלָה שֶׁה' מַחֵל אֶת כָּל עֲוֹנוֹת הַדּוֹר. שִׁישׁ צְדִיקָה בְּדוֹר, כְּתוּב - רַבִּי שְׂמֵעוֹן בֵּר יוֹחָאֵי שְׂאִשְׁתּוֹ הַתְּרַפָּאָה אִז יֵצֵא בַת קוֹל שֶׁה' מַחֵל אֶת כָּל עֲוֹנוֹת הַדּוֹר, בְּפִרְשַׁת נְשֵׂא, שֶׁה' מוֹחֵל אֶת כָּל עֲוֹנוֹת הַדּוֹר. בְּרִנְעָה שִׁישׁ אִשָּׁה צְדִיקָה, אִז ה' מוֹחֵל אֶת כָּל עֲוֹנוֹת הַדּוֹר. הַפְּרָשָׁה עוֹסֶקֶת בְּבָנוֹת צֶלְפַּחַד, חֲמִשׁ בָּנוֹת: מַחְלָה, נֵעָה, חִגְלָה מַלְכָּה וְתִרְצָה. תִּרְצָה

קדושת הצדיקים

מי שמשקיע הכל להתפלל עם הצדיק – יתפלל גם אחרי הפטירה

אמר עכשו בטח נוסעים לצדיק! עכשו ודאי לצדיק! התחילו לצעוק: רשע מרשע, פושע, רמאי מוכר נפט, ברסלב שובו בגים, מה לא צעקו עליו! לא רוצים לזה, בשום אופן לא! אנחנו באנו לקחת אותך לגיהנם, לא שנסע לצדיק האמת. לא רצו לשמע אליו, כעס עליהם, הוא אמר אתם תיבים לסוע לאן שאני אומר! והם אמרו לו אנחנו מלאכי חבלה, אנחנו מובילים אותך עכשו לגיהנם, ואתה מת ויש לך המון דינים. אנחנו לא נלך בשום אופן לאן שאמרת לנו. "הוא רצה שיוליכו אותו רבו והם לא רצו. עד שהביאו את המשפט לפני הבית דין שלמעלה", הלכו לבית דין של מעלה "ופסקו שהדין עמו" הוא שחר אותם לכל מה שהוא מעגן, לא משנה צדיקים, קברי צדיקים, שיהיו עמו "שצריכין לעשות רצונו להוליכו מיד לרבו".

ואז "והודיע אז הצדיק הנ"ל" שעכשו צריך לשלח משלח חדש, זה שנפטר היה משלח. לכן אסור אף פעם לוותר על הצדיק! זה לא כך פעם באים לתפלה, פעם לא באים לתפלה. יש אלף מגינים, אפשר להתפלל בבית זה לא ככה! מי משקיע את הכל להתפלל עם הצדיק, אז גם אחרי הפטירה הוא יתפלל עם הצדיק! (שעור מתשפ"ג).

הרבה מספר כאן, בספורים חדשים (חיי מוהר"ן ק"א) על אחד שנסע ללייפסיק. הוא נסע ללייפסיק באמצע הדרך הוא אמר, הוא מאוד קבל כאלה געגועים לצדיק, כי העקר זה הגעגועים לצדיק! שאי אפשר בלי הצדיק שגיה אחת! בתפלות להיות, מלוה מלכה עם הצדיק, אי אפשר שגיה בלי הצדיק! הוא אמר לסוחרים שלו שהוא מבטל את כלם. אתם רוצים תבואו אתי, אתם רוצים תעופו מפה. אני עכשו נוסע לצדיק – לר' מנחם מנדל מויטפסק. אז כלם אמרו לו מה פתאם אנחנו לא מסכימים, נשכרנו למסחר נשכרנו, לא נשכרנו לסוע עכשו לקברי צדיקים – לצדיקים, אותנו זה לא מעגן. הוא אמר מה זה לא מעגן, אצלי זה כל העגן רק לסוע לצדיק! לבטל את המסחר, לבטל את הרווחים, לא רוצה רווחים. אתם שכתתי אתכם לשבוע, עכשו נוסעים לויטפסק לר' מנחם מנדל, אנחנו נוסעים רק לרבינו.

אז ראו, היה להם רק להודות את האמת – "הודיעו לו שהוא כבר מת" אתה כבר מת בכלל, ואנחנו מלאכי חבלה אנחנו מובילים אותך לגיהנם עכשו. הוא שמע את זה הוא

מילתא דבר יהותא

5: הרגע הזה, שמישהו זד מדבר לידך בטלפון –
ואתה מתחיל לתת לו עצות בלב...
◆◆◆

6: אשתי, איפה שמת את ה"תה"? – אתם הגברים
אף פעם לא מוצאים כלום... התה נמצא במגירה
של התרופות, בקופסא של הקקאו, שכתוב עליה
מלח...!
◆◆◆

7: נשים זה כזה: אין לך מה להגיד, אה?! – יש
לי דווקא! תמיד יש לך מה להגיד, אה?!
◆◆◆

8: שמתם לב, שרק הגברים מנערים את הפיה
של הדלק, לפני שמחזירים אותה למקום?
כנראה רפלקס...
◆◆◆

9: איפה אתה? מחכה לאוטובוס. טוב, תזדרזו. –
'ממתין יותר מהר'...
◆◆◆

10: אתה עייף? לא! אני סתם אוהב לפתוח את
הפה, ולעשות קולות מוזרים...
◆◆◆

1: בממשלה חוששים, שההסלמה בצפון – תגיע
גם לישראל...
◆◆◆

2: משטרת ישראל מטילה את האשם על
הציבור החרדי: פעם אתם אומרים שאתם לא
רוצים בואש, אחרי זה אתם אומרים, שאתם
לא רוצים שיגדרו אתכם על הכביש כמו שקי
אשפה, אחרי זה אתם מודיעים שאתם לא רוצים
שידחפו ופילו זקנים שלא עשו כל עוול, אחרי
זה אתם לא רוצים ששוטרים יאימו עליכם עם
אקדח שלוף, אחרי זה אתם לא רוצים לחטוף
מכות, שיכולות לשבור לכם את העצמות, ואתם
גם לא רוצים שיכניסו אתכם למעצר בלי כל
סיבה – אז תחליטו כבר: מה אתם כן רוצים?....
◆◆◆

3: לחג השבועות: מתכון לעוגת גבינה מדהימה!
המצרכים – א. רכב. ב. קונגטוריה טובה. ג.
כסף... חג שמח לכולם.
◆◆◆

4: הרגע הזה, באמצע מגילת רות – שפתאום
נאבד לך איפה אווזים...
◆◆◆

קדושות הצדיקים

רק מי שעוזר לצדיק – יש לו זכות קיום

סיסרא - "לא תהיה תפארתך על-הדרך... כי ביד-אשה, ה' יתן את-סיסרא" (לשה"כ שם ד' ט') כי הססת. אם אדם מהסס בן אָני ילך עם הצדיק, לא ילך עם הצדיק... יש לו רק הסוס קל, אולי להתפלל עם הצדיק, לא להתפלל עם הצדיק... אפלו הסוס הסוס של משהו הוא מתלבט כל היום, למה הוא מתלבט? כי הוא מתבלט כי הוא בגאווה, לא מתאים לו ללכת עם הצדיק. זה לא לכבוד שלו להתפלל עם הצדיק אז הוא מאבד את הכל, אבד את כל הזכויות שלו, אבד את כל העולם הבא שלו את כל העולם הזה שלו, גם לנצח את סיסרא הוא לא יכול שום דבר הוא לא. יש לו רק התלבטות קלה, ספק אחד אם לשמע לצדיק, אז הוא נדחה מכל וכל זורקים אותו החוצה. (שעור מתשפ"ב).

"אורו מרוז אמר מלאך ה'" (שם כ"ג) המלאך מקלל מי שלא בא לעזור לצדיק, מי שלא בא להתפלל עם הצדיק, לעזור לצדיק המלאך בעצמו מקלל אותו. אז "אורו מרוז אמר מלאך ה'", דבורה אומרת זה המלאכים קללו אותם לא אני, המלאכים קללו את הכוכבים שלא הגיעו. והם נהפכו לכוכבים שחרים שלא יוצא שום אור מהם. הם לא יכולים להאיר, כי מי שלא לצדיק אז אין לו שום זכות קיום. שום זכות להאיר בעולם להאיר על הארץ. רק מי שבא לצדיק, לעזור לצדיק, להתפלל עם הצדיק, להלחם עם הצדיק.

וברגע שברק הסס, הוא רק אמר לה תבואי גם את אתי. הוא אמר לך ללכת למה אתה לא הולך? כבר אבדת את הזכות לנצח את

היענות להורים

האמא – היא הקובעת העיקרית לגורל הילד

בכאלה שטויות אז הילד כבר יצא ממושטט לגמרי אז הוא כבר יהיה חילוני גמור אם היא מסתכלת באינטרנט 5 דקות הוא כבר יהיה חילוני גמור כל דבר שהאמא עושה טעות הכי קטנה אז הילד גדל פי מיליון.

האמא צריכה לדעת שהיא הקובעת העיקרית, גורל הילד שלה זה רק תלוי בה יותר מאשר באיש, האיש הוא בכלל לא בית או שהוא משחק בהימורים או שהוא בקזינו או שהוא סתם מסתובב ברחובות, בקושי הוא מגיע לשיבה שעה אחת ביום, אם הוא מגיע שעה אחת ביום בשבוע אומרים זה בחור מצוין זה בחור נדיר כי אף אחד לא מגיע חוץ משעה כל הבחורים בקושי מגיעים אז אומרים על שעה אחת כבר אומרים בחור נדיר אבל האמא היא קובעת הכל היא הקובעת את גורל הילד היא קובעת אם הילד יוכל ללמוד אם הוא יוכל להתרכז אם הוא יבין את הגמרא זה הכל האמא קובעת. (שיעור מתשפ"ב).

"לְבָן יֵשִׁי לְבִשְׁתֶּךָ וּלְבִשֵׁת אִמְךָ" (שמואל א' כ, ל) כי באמת הכל זה בא מהאמא האמא היא הקובעת 90 אחוז מהילד זה האמא, האמא היא הקובעת היא מעצבת את הבן היא מגדלת אותו, שגנתיים הוא רק יונק את החלב שלה ותשע חודשים הוא יונק את כל המציאות שלו זה בתוך הבטן של האמא וכל מה שיש לילד זה רק מהאמא.

לכן האמא צריכה להיות יותר קדושה מהאיש האמא צריכה לעבוד על קדושה ועל צניעות הרבה יותר חמור מהאיש כי האמא היא קובעת 90 אחוז בגידול הילד כל המוח זה בא מהחלב אם כל המוח של הילד אם הילד ילמד אם הילד יוכל להתרכז בלימודים לא יהיה היפראקטיבי אם ידברו אליו הוא ישמע הכל תלוי באמא אם האמא חס ושלום היא לא מספיק צנועה היא מסתכל באינטרנט

קדושת הבית

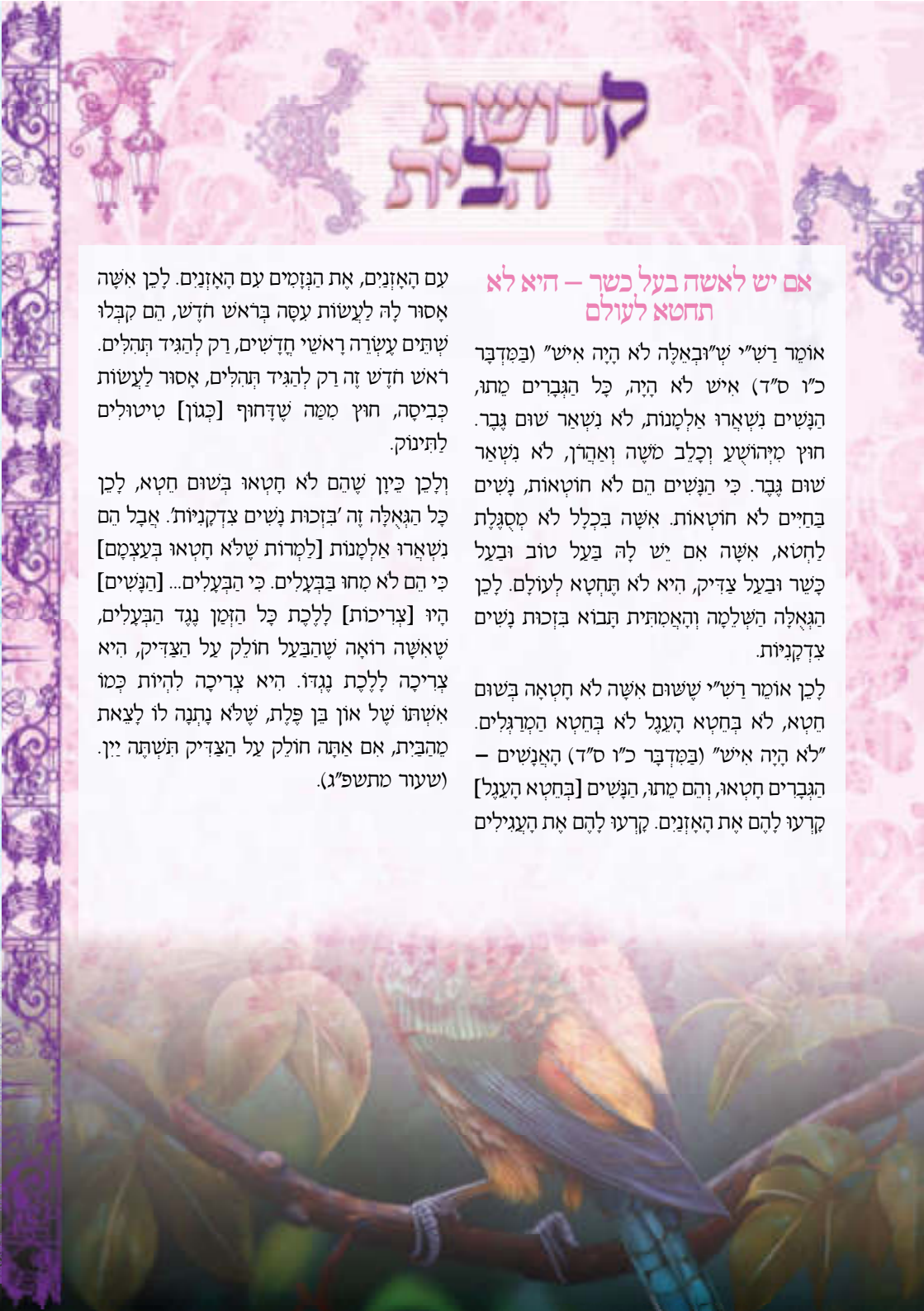
אם יש לאשה בעל כשר – היא לא תחטא לעולם

עם האִזְנִים, אֵת הַנְּזִמִּים עִם הַאִזְנִים. לִכֵּן אִשָּׁה אֲסוּרָה לֵה לַעֲשׂוֹת עִסָּה בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, הֵם קִבְּלוּ שְׂתִימִים עֲשׂוּרָה רֹאשֵׁי חֹדָשִׁים, רַק לְהַגִּיד תְּהִלִּים. רֹאשׁ חֹדֶשׁ זֶה רַק לְהַגִּיד תְּהִלִּים, אֲסוּרָה לַעֲשׂוֹת כְּבִיסָה, חוּץ מִמָּה שֶׁדְּחוּף [כְּגוֹן] טִיטוּלִים לְתֵינּוּק.

וְלִכֵּן כִּיֹּן שֶׁהֵם לֹא חֲטָאוּ בְּשׁוּם חֲטָא, לִכֵּן כָּל הַגְּאֻלָּה זֶה בְּזִכּוֹת נְשִׁים צְדָקָנִיּוֹת. אֲבָל הֵם נִשְׂאָרוּ אֲלֻמְנוֹת [לְמִרוֹת שְׁלֵא חֲטָאוּ בְּעֶצְמָם] כִּי הֵם לֹא מָחוּ בְּבַעֲלֵים. כִּי הַבְּעֻלִּים... [הַנְּשִׁים] הֵיוּ [צְרִיכוֹת] לְלַכֵּת כָּל הַזְּמַן נֶגֶד הַבְּעֻלִּים, שְׂאִשָּׁה רוֹאָה שֶׁהַבְּעַל חוֹלֵק עַל הַצְּדִיקָה, הִיא צְרִיכָה שֶׁל לְלַכֵּת נֶגֶדוֹ. הִיא צְרִיכָה לְהִיּוֹת כְּמוֹ אִשְׁתּוֹ שֶׁל אִוֶּן בֵּן פֶּלֶת, שְׁלֵא נִתְּנָה לוֹ לְצִאת מִהַבַּיִת, אִם אֵתָה חוֹלֵק עַל הַצְּדִיקָה תִּשְׁתָּה יוֹן. (שַׁעוֹר מִתְּשַׁפ"ג).

אוֹמֵר רַש"י ע"וּבְאֵלָה לֹא הָיָה אִישׁ" (בַּמִּדְבָּר כ"ו ס"ד) אִישׁ לֹא הָיָה, כָּל הַגְּבָרִים מִתּוֹ, הַנְּשִׁים נִשְׂאָרוּ אֲלֻמְנוֹת, לֹא נִשְׂאָר שׁוּם גְּבָר. חוּץ מִיְהוֹשֻׁעַ וְכָלֵב מִשֵּׁה וְאַהֲרֹן, לֹא נִשְׂאָר שׁוּם גְּבָר. כִּי הַנְּשִׁים הֵם לֹא חוֹטְאוֹת, נְשִׁים בְּחַיִּים לֹא חוֹטְאוֹת. אִשָּׁה בְּכָלֵל לֹא מְסַנְּלֵת לְחֲטָא, אִשָּׁה אִם יֵשׁ לָהּ בְּעַל טוֹב וּבְעַל כָּשֶׁר וּבְעַל צְדִיקָה, הִיא לֹא תִחַטָּא לְעוֹלָם. לִכֵּן הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה וְהָאֲמִתִּית תְּבוֹא בְּזִכּוֹת נְשִׁים צְדָקָנִיּוֹת.

לִכֵּן אוֹמֵר רַש"י שְׁשׁוּם אִשָּׁה לֹא חֲטָאָה בְּשׁוּם חֲטָא, לֹא בְּחֲטָא הַעֲגָל לֹא בְּחֲטָא הַמְּרֻגְלִים. "לֹא הָיָה אִישׁ" (בַּמִּדְבָּר כ"ו ס"ד) הַאֲנָשִׁים – הַגְּבָרִים חֲטָאוּ, וְהֵם מִתּוֹ, הַנְּשִׁים [בְּחֲטָא הַעֲגָל] קָרְעוּ לָהֶם אֵת הָעֲגִילִים

קדושת ההגמרא

אדם צרוד? כי הוא לא לומד גמרא, כי הוא פגם בברית, אז על ידי לימוד הגמרא שישה סדרים הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא יכול להוציא את הקול, אדם לא מוציא את הקול כיוון שהוא פוגם בברית, הוא פותח עיניים אז הוא לא יכול להוציא קול, אם הוא פתח עיניים הוא כבר לא יכול להוציא קול והתיקון זה שהוא לומד גמרא, זה התיקון והגמרא זה שש סדרים אז הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא מקבל את הנגינה משתי ציפורים טהורות מהכרובים, אדם צריך לקבל את הקול מבין שני הכרובים. (שעור מתשפ"ב).

אדם לא יכול לנגן – אם לא לומד גמרא

פשוט כל העניין של ברסלב זה דף גמרא, זה תורה א' ותורה ב' ותורה ג', תורה א' זה דף גמרא התורה, תורה ב' זה "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך" שאותיות הגמרא מתלבשים באותיות התפילה, אדם לא יכול להתפלל אם אין לו אותיות, בעל תשובה יכול להתפלל שעה בהתלהבות ואז הוא מתקרר אבל מי שחונך במשפחה דתית חרדית הוא מתפלל אותם המילים כל יום וכבר לא יכול אבל אם הוא לומד גמרא אז הוא כן יכול להתפלל כי אותיות הגמרא מתלבשות באותיות התפילה זה תורה ב', תורה ג' זה השש טבעות ומדוע

קדושת המידות

לא לעזוב את ירושלים – בשום אופן!

לירושלים. וידעו שימותו כלם ידעו שימותו, והביאו במכוניות מים ואוכל ולחם. לא היה פה לא לחם ולא מים, שום דבר לפני שבעים שנה לא היה פה כלום, ב48 לא היה פה כלום, לפני שבעים וחמש שנה. לא היה פה כלום לא מים ולא אוכל ולא... כל המכוניות, זה היה שהערים רצו לסלק אותם את הערבים. כי הערבים הם מושלים היום הם עושים פנועים כל יום. החטא הכי גדול מכל החטאים זה לעזוב את ארץ ישראל, אין חטא יותר גדול מזה ואת ירושלים גם כן. אשה יכולה לחייב את בעלה לגור בירושלים [היא יכולה לומר לו] 'אתה לא רוצה תשחרר אותי, אני רוצה לגור בירושלים'. נשים ידעו תמיד שצריך לגור בירושלים. אפילו לא שמעו בקול הבעלים ועלו לירושלים. (שיעור מתשפ"ב).

אסור את ירושלים לעזוב בשום אופן בעולם אפילו אדם גווע ברעב אסור. כי זה היה הענש של אברהם אבינו, הוא גוע ברעב והוא הלך למות ברעב אבל כלם - אף אחד לא הלך למצרים, אפילו הפלשתים לא, והקנענים לא. למה אתה צריך ללכת למצרים? מה יש לך לעשות במצרים? אז אומר הרמב"ן 'חטא גדול חטא אברהם - 'חטא גדול' עד שכל המלאכים עזבו אותו, זה לא סתם. זה מה אתה יורד למצרים? מה אתה עוזב את ירושלים? במצור אכלו כאן רק עשבים, כל הנשים הלכו לשדות וקטפו עשבים, עשו עשבים לא היה אוכל. רואים את המכוניות את המשגינים כלם בדרך בשרש בית מאיר בשער הגי [-] כבר שבעים שנה עומדות המכוניות האלה שהביאו אוכל

♦ קינא בצדיק ♦

אם שאול היה מחכה לשמואל עוד
כמה דקות,
אז הוא היה זוכה.
בעוד כמה דקות שהוא היה מחכה,
הוא היה זוכה למלכות עולם!
אבל ברגע ששאול קינא בדוד,
סר כוחו מעליו.
אדם מקנא בצדיק -
דוד זה הצדיק האמת.
אפילו ששאול הוא "משכמו
ומעלה",
אבל אתה מקנא בדוד - בצדיק
האמת,
אתה לא יכול לסבול שצדיק כזה
נלחם בגוליית.
ברגע שקנאת בצדיק,
ולא שמעת בקול שמואל לחכות
עוד שניה -
איבדת מלכות עולם!
ממלכת עולם!
שאול,
היה צריך להיות מלך עולם,
הוא ובניו בכל הדורות!

♦ קללות זה ברכות ♦

צריכים להפוך את הקללות
לברכות.
הקללות,
זה הברכות הכי גדולות.
אומר היכל הברכה,
אומר הזוהר חדש:
הקללות,
זה הברכות הכי גדולות שיש
בעולם!
"יקללו המה ואתה תברך".
שמקללים את הבן אדם -
אומרים לו ברכות.
אדם אומר:
קללו אותי,
קללו את אבא שלי,
את אמא שלי -
זה הברכות!
זה צרופים!
אתה לא מבין מה שמדברים אליך.
זה הברכות הכי גדולות.
כל קללה שמקללים את הבן אדם -
זה הברכה הכי גדולה שאפשר
לתת לו!
כל הקללות הם ברכות!
אין שום קללה בעולם!

♦ תאוות אכילה ♦

כל מה שבאנו לעולם,
זה לתקן את חטא התאנה,
”ותרא האשה כי טוב העץ
למאכל”,
מה שאדם אוכל,
צריך להיות בלי תאוות אכילה-
רק כדי להתקיים,
רק מה שהוא צריך את המינימום,
או לקבל ישוב הדעת,
או אולי הוא קצת בעצבות,
אז הוא טועם עוד משהו-
אבל לא להיות שקוע בזה ראשו
ורובו!
כתוב:
”עד שיתפלל אדם על דברי תורה
שיכנסו בתוך מעיו,
יתפלל על מעדנים שלא יכנסו
בתוך מעיו”-
כי כל דבר תאוה,
אם הוא שקוע ראשו ורובו,
זה חוסם!
זה חוסם בפני לימוד תורה-
כל דבר תאוה!

♦ שער החמישים ♦

כל העבודה,
להגיע לתקרה-
להגיע לשער החמישים.
בחג שבועות,
מגיעים לשער החמישים.
ביום רביעי זה חג שבועות,
ואז צריכים להיות ערים כל הלילה,
ולזכות לשער החמישים,
להגיד תנ”ך כולו,
ואת כל המשניות כולם,
ואת כל הגמרא כולה,
ועל ידי זה זוכין לשער החמישים,
ואז מתגלים כל הסודות,
כי כל המסכים נופלים!
כי קבלת התורה,
זה בחג השבועות.
כי אדם,
אין לו חוץ מהתורה!
אין לו כלום!
חוץ מהתורה-
אין לו שום דבר!
כי כל שאר הדברים בעולם-
זה דמיון!

◆ שידוך ◆

כל אחד נולד עם השדוך שלו.
 ברגע שאדם נולד -
 הוא כבר צריך להתפלל על השדוך
 שלו!
 אדם,
 מגיל ארבע צריך ללמד את הילדה
 כבר,
 להתפלל על השדוך שלה -
 אולי הוא גר במשפחה עניה,
 אולי אין לו אוכל,
 אולי אין לו בגדים,
 אולי ההורים שלו נהרגו בפגוע
 פתאום.
 כי מי יודע מה?
 שהוא יגדל נורמלי,
 שהוא יוכל ללמוד,
 שהוא ילמד תורה יומם ולילה.
 אדם,
 מגיל ארבע צריך לחנך את הילדים
 כבר,
 להתפלל על השדוך שלהם!
 אדם יכול להגיד:
 "רבונו של עולם,
 תרחם על הכלה שלי,
 תראה כמה היא בוכה,
 למה אתה גותן לה לבכות...!?"

◆ פאות ◆

כתוב: "ומחץ פאתי מואב",
 אדם הולך עם פאות,
 הוא יכול לעבור את כל הגבולות!
 אדם בטיפשותו גוזז את הפאות.
 הוא לא מבין,
 שעם פאות עוברים את הגבולות.
 לא צריכים פספורטים,
 לא צריך כלום!
 רואים פאות -
 מעבירים אותך!
 הרוסים בעצמם,
 אם הם רואים פאות -
 הם מעבירים אותך בגבולות בלי
 כלום!
 אומר הגאון מוילנא:
 אם יש פאות -
 "מחץ פאתי מואב!"
 אתה יכול להיכנס לעזה -
 לחסל את כל עזה.
 אם יש לך פאות -
 אתה לא צריך לפחד מכלום!
 כפר קאסם, רפיח, האן יונס,
 אתה יכול להיכנס עם הפאות -
 ללכת רגיל בקומה זקופה!

אני לא מאוכזב בן אדם
ששיקר לי.
אני מאוכזב מכך שלא אוכל
להאמין בו יותר.

היה פה נחמד לפני עשור

כשנופל לי השלט
לתוך הספה

וכשאני מחפש אני מוצא
דברים מוזרים בין הכריות

FLA H
www.flah.co.il

חבר פרלמנט בריטי קרא להביא פלסטינים
לבריטניה: "עם אינטליגנטי ומשכיל הפליא"

אתה יכול להוביל את הסוס אל השוק
אך אתה לא יכול לגרום לו לשתות

אתה יכול לחשוף אנשים לאמת אך לא
לגרום להם להאמין

גם בריחות בטורים
TALNETZKES

רווק ...

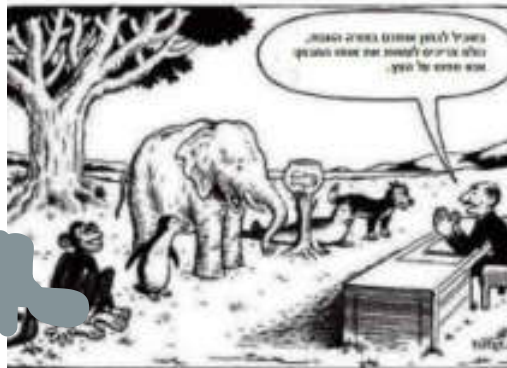

נשוי ...

גרוש ...

בכל בניין יש את השכנה הזאת שחייבת לדעת
ולראות מי בא ומי יוצא:

מערכת החינוך שלנו

ספינת הנופש החלומית
והגדולה בעולם, שמכילה
דברים שקשה לדמיין

צדקה תציל ממות

לאנשי שלומינו היקרים:

כולנו זוכרים איך שבמשך כל השנים לא פגע כמעט המוות בקהילה הקדושה, ואילו בשנתיים האחרונות נפטרו למעלה מ-13 מהקהילה ז"ל.

התורה הקדושה כותבת: "וּצְדָקָה תִּצְלֵל מְמוֹת", וכפי שראינו ושמענו מאות ואלפי מקרים שבכל עת צרה וצוקה היו מביאים פדיון נפש למורינו הרב והיו נפדים וניצולים מהצרה ויוצאים ממוות לחיים, ועל כן בשנים האחרונות מאז שנאסר עלינו ליתן למורינו הרב פדיונות בעו"ה להציל נפשותינו לא נמתקו הגזרות הנוראות ונפטרו גדולים וצדיקים ועוללים שלא חטאו מהקהילה הק' [וכן אמר מורינו הרב].

מורינו הרב אמר מספר פעמים שצדקה להוצאות ספריו והפצתם נחשבת ממש כפדיון לתוך ידיו הקדושות.

על כן נתחזק להשתתף בהוצאת ספריו הקדושים והפצתם להגדיל ולפאר שם רבינו הקדוש בעולם ובזכות זה ננצל מכל רע.

בשנים האחרונות פתחנו ב**שביבי אור** כולל לכתיבת כל שיעורי מורינו הרב והדפסתם במחיר הקרן, למען לא יאבד שום דיבור קדוש, והכל בצורה מפוארת עם ביאורים ומראי מקומות ועוד הרבה מעלות חדשות, חלקים גדולים מהספרים הוגהו על ידי מורינו הרב בעצמו, בכולל עמלים על התמלול הכתיבה ההגהה העריכה הביאור והניקוד עשרות אברכים תלמידי חכמים, עד כה יצאו לאור 8 ספרים **שנמכרו במחיר הקרן**.

וכעת אנו עומדים לפני הדפסת 7 ספרים, חדשים של מורינו הרב, 3 של תשפ"ג ו-3 של שנת תשפ"ב הכוללים שיעורים תפילות מאמרים ומכתבים, ותשע"ו חלק שלישי.

ועוד היד נטויה, וכעת בשלבי עריכה שונים ובכתיבה עוד מספר ספרים, כמובן שההיקף האדיר של הפעילות עולה עשרות אלפי שקלים בחודש, ואנו נמצאים בחובות גדולים.

יחד נוציא הספרים הקדושים לאור וננצל מכל פגע רע.

מורינו הרב הבטיח שמי שיתמוך ב'קרן שביבי אור' יזכה:

לראות את משיח בן דוד פנים אל פנים

להשתתפות בהדפסת והפצת הספרים הקדושים:

058-3289-318

בפרסום
ראשון!
!

שביבי אור

מכתב נורא במעלת ובנחיצות "קרן שביבי אור"

לשביבי אור

חזקו ואמצו כל המיחלים לה'.

היום 'שביבי אור' הוא הקרן אור היחידה שיש בדור הזה להאיר את השכינה הקדושה, ולהאיר את נשמות ישראל בדור הזה, הדור החשוך ביותר מאז בריאת העולם.

והחוברת של 'שביבי אור' היא החוברת שמפיצה אור יקרות על כל נשמות ישראל, שרק 'שביבי אור' יכל להביא היום את האור לתוך עומק הנשמה לעולם ועד.

אליעזר ברלנד

קרן שביבי אור פועלת ללא מטרת רווח כלל

מפעילות הקרן: חוברת שבועית | עלון לילדים | כולל לכתיבת ועריכת שיעורים | הוצאת ספרים | הוצאת חוברות לפי נושאים | הוצאת דיסקים | מאגר להנצחת כל החומר המתועד על הרב שליט"א | הפצת דברי הרב שליט"א בכל רחבי הארץ והעולם במחיר הקרן

להשתתפות, צרו קשר עוד היום: 058-3289-318

